Jan

1 Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u
Boha, a to Slovo byl Bůh. 2 To bylo na počátku
u Boha. 3 Všecky věci skrze ně učiněny jsou,
a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.
4 V něm život byl, a život byl světlo lidí. 5 A to
Světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.
6 Byl člověk poslaný od Boha, jemuž jméno bylo
Jan. 7 Ten přišel na svědectví, aby svědčil
o tom Světle, aby všickni uvěřili skrze něho.
8 Nebyl on to Světlo, ale poslán byl, aby svědectví
vydával o tom Světle. 9 Tenť byl to pravé Světlo,
jenž osvěcuje každého člověka přicházejícího
na svět. 10 Na světě byl, a svět skrze něho učiněn
jest, a svět ho nepoznal. 11 Do svého vlastního
přišel, a vlastní jeho nepřijali ho. 12 Kteříž pak
koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti,
totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho, 13 Kteřížto
ne ze krví, ani z vůle těla, ani z vůle muže,
ale z Boha zplozeni jsou. 14 A Slovo to tělo
učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli
jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od
Otce,) plné milosti a pravdy. 15 Jan svědectví
vydával o něm, a volal, řka: Tentoť jest, o němž
jsem pravil, že po mně přišed, předšel mne;
nebo přednější jest nežli já. 16 A z plnosti jeho
my všickni vzali jsme, a to milost za milost.
17 Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, ale milost
a pravda skrze Ježíše Krista stala se jest. 18 Boha

žádný nikdy neviděl, ale jednorozený Syn, kterýž
jest v lůnu Otce, onť jest nám vypravil. 19 A
totoť jest svědectví Janovo, když poslali Židé z
Jeruzaléma kněží a Levíty, aby se ho otázali: Ty
kdo jsi? 20 I vyznal a nezapřel, a vyznal: Že
já nejsem ten Kristus. 21 I otázali se ho: Což
pak? Eliáš jsi ty? I řekl: Nejsem. Tedy jsi ten
Prorok? Odpověděl: Nejsem. 22 I řekli jemu:
Kdožs pak? Ať odpověd dáme těm, kteříž nás
poslali. Co pravíš sám o sobě? 23 Řekl: Já jsem
hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně,
jakož pověděl Izaiáš prorok. 24 Ti pak, kteříž
byli posláni, z farizeů byli. 25 I otázali se ho
a řekli jemu: Pročež tedy křtíš, poněvadž ty
nejsi Kristus, ani Eliáš, ani Prorok? 26 Odpověděl
jim Jan, řka: Já křtím vodou, ale uprostřed
vás stojí, jehož vy neznáte. 27 Ten ačkoli po
mně přišel, však předšel mne, u jehožto obuvi
já nejsem hoden rozvázati řeménka. 28 Toto v
Betabaře stalo se za Jordánem, kdežto Jan křtil.
29 Druhého pak dne uzřel Jan Ježíše, an jde k
němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích
světa. 30 Tentoť jest, o kterémž jsem já pravil,
že za mnou jde muž, kterýž mne předšel; nebo
přednější jest nežli já. 31 A já jsem ho neznal, ale
aby zjeven byl lidu Izraelskému, proto jsem já
přišel, křtě vodou. 32 A svědectví vydal Jan, řka:
Viděl sem Ducha sstupujícího jako holubice s
nebe, a zůstal na něm. 33 A já jsem ho neznal, ale
kterýž mne poslal křtíti vodou, ten mi řekl: Nad
kýmž uzříš Ducha sstupujícího a zůstávajícího

na něm, tenť jest, kterýž křtí Duchem svatým.
34 A já jsem viděl, a svědectví jsem vydal, že on
jest ten Syn Boží. 35 Druhého pak dne opět stál
Jan, a z učedlníků jeho dva, 36 A uzřev Ježíše, an
se prochází, řekl: Aj, Beránek Boží. 37 I slyšeli
ho dva učedlníci mluvícího, a šli za Ježíšem. 38 I
obrátiv se Ježíš, a uzřev je, ani jdou za ním, dí
jim: 39 Co hledáte? A oni řekli jemu: Rabbi, (jenž
se vykládá: Mistře,) kde bydlíš? 40 Dí jim: Pojďte
a vizte. I šli, aby viděli, kde by bydlil, a zůstali u
něho ten den; neb bylo již okolo desáté hodiny.
41 Byl pak Ondřej, bratr Šimona Petra, jeden
ze dvou, kteříž byli to slyšeli od Jana, a šli za
ním. 42 I nalezl ten první bratra svého vlastního
Šimona, a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, jenž
se vykládá Kristus. 43 I přivedl jej k Ježíšovi.
A pohleděv naň Ježíš, dí: Ty jsi Šimon, syn
Jonášův, ty slouti budeš Céfas, jenž se vykládá
Petr. 44 Na druhý pak den Ježíš chtěl vyjíti do
Galilee, i nalezl Filipa, a řekl jemu: Pojď za
mnou. 45 A byl Filip z Betsaidy, města Ondřejova
a Petrova. 46 Nalezl také Filip Natanaele. I dí
jemu: O kterémž psal Mojžíš v Zákoně a Proroci,
nalezli jsme Ježíše, syna Jozefova z Nazaréta.
47 I řekl jemu Natanael: A může z Nazaréta co
dobrého býti? Řekl jemu Filip: Pojď a viz. 48 Vida
Ježíš Natanaele, an jde k němu, i dí o něm: Aj,
právě Izraelitský, v němžto lsti není. 49 Řekl mu
Natanael: Jakž ty mne znáš? Odpověděl Ježíš
a řekl jemu: Prve nežli tě Filip zavolal, když
byl pod fíkem, viděl jsem tebe. 50 Odpověděl

Natanael a řekl jemu: Mistře, ty jsi Syn Boží,
ty jsi ten Král Izraelský. 51 Odpověděl Ježíš a
řekl jemu: Žeť jsem řekl: Viděl jsem tebe pod
fíkem, věříš? Větší věci nad tyto uzříš. 52 I dí
mu: Amen, amen pravím vám: Od tohoto času
uzříte nebe otevřené, a anděly Boží vstupující a
sstupující na Syna člověka.

2

1 Třetího dne stala se svadba v Káni Galilejské,
a byla matka Ježíšova tam. 2 A pozván jest
také Ježíš i učedlníci jeho na svadbu. 3 Když
se pak nedostalo vína, řekla matka Ježíšova k
němu: Vína nemají. 4 Dí jí Ježíš: Co mně a
tobě ženo? Ještě nepřišla hodina má. 5 Dí
matka jeho k služebníkům: Což by koli vám
řekl, učiňte. 6 I bylo tu kamenných stoudví šest
postaveno, podle obyčeje očišťování Židovského,
beroucí v sebe jedna každá dvě nebo tři míry.
7 Řekl jim Ježíš: Naplňte ty stoudve vodou. I
naplnili je až do vrchu. 8 I dí jim: Nalévejtež
již, a neste vrchnímu správci svadby. I nesli.
9 A jakž okusil vrchní správce svadby vody
vínem učiněné, (nevěděl pak, odkud by bylo,
ale služebníci věděli, kteříž vážili vodu,) povolal
ženicha ten vrchní správce, 10 A řekl mu: Každý
člověk nejprve dobré víno dává, a když by se
hojně napili, tehdy to, kteréž horší jest. Ale
ty zachoval jsi víno dobré až dosavad. 11 To
učinil Ježíš počátek divů v Káni Galilejské, a
zjevil slávu svou. I uvěřili v něho učedlníci
jeho. 12 Potom sstoupil do Kafarnaum, on i matka

jeho, i bratří jeho, i učedlníci jeho, a pobyli
tam nemnoho dní; 13 Nebo blízko byla velikanoc
Židovská. I vstoupil Ježíš do Jeruzaléma. 14 A
nalezl v chrámě, ano prodávají voly a ovce i
holubice, a penězoměnce sedící. 15 A udělav bič
z provázků, všecky vyhnal z chrámu, i ovce i
voly, a penězoměncům rozsypal peníze, a stoly
zpřevracel. 16 A těm, kteříž holuby prodávali,
řekl: Odnestež tyto věci odsud, a nečiňte domu
Otce mého domem kupeckým. 17 I rozpomenuli
se učedlníci jeho, že psáno jest: Horlivost domu
tvého snědla mne. 18 Tedy odpověděli Židé a
řekli jemu: Jaké znamení toho nám ukážeš,
že tyto věci činíš? 19 Odpověděl Ježíš a řekl
jim: Zrušte chrám tento, a ve třech dnech zase
vzdělám jej. 20 I řekli Židé: Ètyřidceti a šest
let dělán jest chrám tento, a ty ve třech dnech
vzděláš jej? 21 Ale on pravil o chrámu těla svého.
22 A protož když z mrtvých vstal, rozpomenuli se
učedlníci jeho, že jim to byl pověděl. I uvěřili
Písmu a slovu, kteréž pověděl Ježíš. 23 A když
byl v Jeruzalémě na velikunoc v den sváteční,
mnozí uvěřili ve jméno jeho, vidouce divy jeho,
kteréž činil. 24 Ale Ježíš nesvěřil sebe samého
jim, protože on znal všecky. 25 Aniž potřeboval,
aby jemu kdo svědectví vydával o člověku; neb
on věděl, co by bylo v člověku.

3

1 Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém,
kníže Židovské. 2 Ten přišel k Ježíšovi v noci, a
řekl jemu: Mistře, víme, že jsi od Boha přišel

Mistr; nebo žádný nemůže těch divů činiti,
kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním. 3 Odpověděl
Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Ne-
narodí-li se kdo znovu, nemůž viděti království
Božího. 4 Řekl jemu Nikodém: Kterak můž
člověk naroditi se, starý jsa? Zdali může opět v
život matky své vjíti a naroditi se? 5 Odpověděl
Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li
se kdo z vody a z Ducha svatého, nemůž vjíti
do království Božího. 6 Což se narodilo z těla,
tělo jest, a což se narodilo z Ducha, duch jest.
7 Nediviž se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu
zroditi. 8 Vítr kde chce věje, a hlas jeho slyšíš,
ale nevíš, odkud přichází, a kam jde. Takť jest
každý, kdož se z Ducha narodil. 9 Odpověděl
Nikodém a řekl jemu: Kterak mohou tyto věci
býti? 10 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Ty jsi mistr
v Izraeli, a toho neznáš? 11 Amen, amen pravím
tobě: Že což víme, mluvíme, a což jsme viděli,
svědčíme, ale svědectví našeho nepřijímáte.
12 Poněvadž zemské věci mluvil jsem vám, a
nevěříte, kterak, budu-li vám praviti nebeské,
uvěříte? 13 Nebo žádný nevstoupil v nebe, než
ten, jenž sstoupil s nebe, Syn člověka, kterýž
jest v nebi. 14 A jakož jest Mojžíš povýšil hada
na poušti, takť musí povýšen býti Syn člověka,
15 Aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale
měl život věčný. 16 Nebo tak Bůh miloval svět, že
Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož
věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.
17 Neboť jest neposlal Bůh Syna svého na svět,
aby odsoudil svět, ale aby spasen byl svět skrze

ného. [18] Kdož věří v něho, nebude odsouzen,
ale kdož nevěří, jižť jest odsouzen; nebo neuvěřil
ve jméno jednorozeného Syna Božího. [19] Toto
pak jest ten soud, že Světlo přišlo na svět,
ale milovali lidé více tmu nežli Světlo; nebo
skutkové jejich byli zlí. [20] Každý zajisté, kdož
zle činí, nenávidí světla, a nejde k světlu, aby
nebyli trestáni skutkové jeho. [21] Ale kdož činí
pravdu, jde k světlu, aby zjeveni byli skutkové
jeho, že v Bohu učiněni jsou. [22] Potom přišel Ježíš
i učedlníci jeho do země Judské, a tu přebýval
s nimi, a křtil. [23] A Jan také křtil v Enon,
blízko Sálim, nebo byly tam vody mnohé. I
přicházeli mnozí, a křtili se. [24] Nebo ještě Jan
nebyl vsazen do žaláře. [25] Tedy vznikla otázka
mezi Židy a některými z učedlníků Janových
o očišťování. [26] I přišli k Janovi a řekli jemu:
Mistře, ten, kterýž byl s tebou za Jordánem,
jemužs ty svědectví vydal, aj, on křtí, a všickni
jdou k němu. [27] Odpověděl Jan a řekl: Nemůžť
člověk vzíti ničehož, leč by jemu dáno bylo s
nebe. [28] Vy sami svědkové jste mi, že jsem
pověděl: Nejsem já Kristus, ale že jsem poslán
před ním. [29] Kdož má nevěstu, ženichť jest,
přítel pak ženicha, jenž stojí a slyší ho, radostí
raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má
naplněna jest. [30] Onť musí růsti, já pak menšiti
se. [31] Kdož jest shůry přišel, nade všeckyť jest;
kdožť jest z země, zemskýť jest, a zemské věci
mluví. Ale ten, jenž s nebe přišel, nade všecky
jest. [32] A což viděl a slyšel, toť svědčí, ale
svědectví jeho žádný nepřijímá. [33] Kdož pak

přijímá svědectví jeho, zpečetil jest to, že Bůh
pravdomluvný jest. 34 Nebo ten, kteréhož Bůh
poslal, slovo Boží mluví; nebo jemu ne v míru
dává Bůh ducha. 35 Otec miluje Syna a všecko dal
v ruku jeho. 36 Kdož věří v Syna, má život věčný;
ale kdožť jest nevěřící Synu, neuzříť života, ale
hněv Boží zůstává na něm.

4

1 A jakž poznal Pán, že jsou slyšeli farizeové,
že by Ježíš více učedlníků činil a křtil nežli
Jan, 2 (Ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale učedlníci
jeho,) 3 Opustil Judstvo a odšel opět do Galilee.
4 Musil pak jíti skrze Samaří. 5 I přišel k městu
Samařskému, kteréž slove Sichar, vedle popluží,
kteréž byl dal Jákob Jozefovi, synu svému. 6 Byla
pak tu studnice Jákobova. Protož ustav na cestě
Ježíš, posadil se tak na studnici. A bylo již
okolo šesté hodiny. 7 I přišla žena z Samaří
vážiti vody. Kteréžto řekl Ježíš: Dej mi píti.
8 (Nebo učedlníci jeho byli odešli do města,
aby nakoupili pokrmů.) 9 I řekla jemu žena ta
Samaritánka: Kterakž ty, jsa Žid, žádáš ode mne
nápoje od ženy Samaritánky? (Nebo neobcují
Židé s Samaritány.) 10 Odpověděl Ježíš a řekl jí:
Kdybys znala ten dar Boží, a věděla, kdo jest,
kterýž praví tobě: Dej mi píti, ty bys prosila
jeho, a dalť by tobě vody živé. 11 I dí jemu žena:
Pane, aniž máš, čím bys navážil, a studnice
jest hluboká. Odkudž tedy máš tu vodu živou?
12 Zdaliž jsi ty větší nežli otec náš Jákob, kterýž
nám dal tuto studnici, a sám z ní pil, i synové

jeho, i dobytek jeho? 13 Odpověděl Ježíš a řekl
jí: Každý, kdož pije vodu tuto, žízniti bude
opět. 14 Ale kdož by se napil vody té, kterouž
já dám jemu, nežíznil by na věky, ale voda ta,
kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody
prýštící se k životu věčnému. 15 Řekla jemu
žena: Pane, dej mi té vody, ať bych nežíznila, ani
chodila sem vážiti. 16 Řekl jí Ježíš: Jdi, zavolej
muže svého, a přijď sem. 17 Odpověděla žena a
řekla: Nemám muže. Dí jí Ježíš: Dobřes řekla:
Nemám muže. 18 Nebos pět mužů měla, a nyní
kteréhož máš, není tvůj muž. To jsi pravdu
pověděla. 19 Řekla jemu žena: Pane, vidím,
že jsi ty prorok. 20 Otcové naši na této hoře
modlívali se, a vy pravíte, že v Jeruzalémě jest
místo, kdežto náleží se modliti. 21 Dí jí Ježíš:
Ženo, věř mi, žeť jde hodina, kdyžto ani na
této hoře, ani v Jeruzalémě nebudete se modliti
Otci. 22 Vy se modlíte, a nevíte, čemu; my se
pak modlíme, čemuž víme, nebo spasení z Židů
jest. 23 Ale jdeť hodina, a nyníť jest, kdyžto praví
modlitebníci modliti se budou Otci v duchu a
v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se
modlili jemu. 24 Bůh duch jest, a ti, kteříž se jemu
modlí, v duchu a v pravdě musejí se modliti. 25 Dí
jemu žena: Vím, že Mesiáš přijde, jenž slove
Kristus. Ten, když přijde, oznámí nám všecko.
26 Dí jí Ježíš: Jáť jsem, kterýž mluvím s tebou.
27 A v tom přišli učedlníci jeho, i divili se, že
by s ženou mluvil, avšak žádný jemu neřekl:
Nač se jí ptáš, aneb proč mluvíš s ní? 28 I
nechala tu žena vědra svého, a šla do města, a

řekla těm lidem: 29 Pojďte, vizte člověka, kterýž
pověděl mi všecko, což jsem koli činila. Není-
li on ale Kristus? 30 Tedy vyšli z města, a přišli
k němu. 31 Mezi tím pak prosili ho učedlníci,
řkouce: Mistře, pojez. 32 A on řekl jim: Jáť mám
pokrm k jísti, kteréhož vy nevíte. 33 Učedlníci
pak mluvili vespolek: Zdali jemu kdo přinesl
jísti? 34 Dí jim Ježíš: Můjť pokrm jest, abych činil
vůli toho, jenž mne poslal, a dokonal dílo jeho.
35 Však vy pravíte, že ještě čtyři měsícové jsou,
a žeň přijde. Aj, pravím vám: Pozdvihněte očí
vašich, a patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni.
36 Kdož pak žne, odplatuť béře, a shromažďuje
užitek k životu věčnému, aby i ten, kdož rozsívá,
spolu se radoval, i kdo žne. 37 Nebo i v tom
pravé jest slovo, žeť jiný jest, jenž rozsívá, a
jiný, kterýž žne. 38 Jáť jsem vás poslal žíti, o
čemž jste vy nepracovali. Jiníť jsou pracovali,
a vy jste v jejich práce vešli. 39 Z města pak
toho mnozí z Samaritánů uvěřili v něho, pro
řeč ženy, svědčící: Že mi pověděl všecko, což
jsem činila. 40 A když k němu přišli Samaritáni,
prosili ho, aby s nimi zůstal. I pobyl tu za dva
dni. 41 A mnohem jich více uvěřilo pro řeč jeho.
42 A ženě té řekli: Že již ne pro tvé vypravování
věříme; nebo sami jsme slyšeli, a víme, že tento
jest právě Spasitel světa, Kristus. 43 Po dvou pak
dnech vyšel odtud, a šel do Galilee. 44 Nebo sám
Ježíš byl svědectví vydal, že prorok v vlasti své
v vážnosti není. 45 A když přišel do Galilee,
přijali jej Galilejští, všecko viděvše, co činil v
Jeruzalémě v svátek; nebo i oni byli přišli ke

dni svátečnímu. 46 Tedy opět přišel Ježíš do
Káně Galilejské, kdežto učinil byl z vody víno.
I byl jeden královský služebník v Kafarnaum,
jehožto syn nemocen byl. 47 Ten uslyšev, že by
Ježíš přišel z Judstva do Galilee, šel k němu,
a prosil ho, aby sstoupil a uzdravil syna jeho;
nebo počínal umírati. 48 I řekl k němu Ježíš:
Neuzříte-li divů a zázraků, neuvěříte. 49 Dí jemu
ten královský služebník: Pane, pojď prve, nežli
umře syn můj. 50 Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvůj živ
jest. I uvěřil člověk řeči, kterouž mluvil k němu
Ježíš, a šel. 51 Když pak on již šel, potkali se
s ním služebníci jeho a zvěstovali mu, řkouce:
Syn tvůj živ jest. 52 Tedy otázal se jich na hodinu,
v kterou by se lépe měl. I řekli jemu: Včera
v hodinu sedmou přestala mu zimnice. 53 Tedy
poznal otec, že právě v tu hodinu to se stalo, v
kterouž řekl byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest. I
uvěřil on i dům jeho všecken. 54 To opět druhý
div učinil Ježíš, přišed z Judstva do Galilee.

5

1 Potom byl svátek Židovský, i šel Ježíš
do Jeruzaléma. 2 Byl pak v Jeruzalémě u
brány bravné rybník, kterýž slove Židovsky
Bethesda, patero přístřeší maje. 3 Kdežto
leželo množství veliké neduživých, slepých,
kulhavých, suchých, očekávajících hnutí vody.
4 Nebo anděl Páně jistým časem sstupoval do
rybníka, a kormoutil vodu. A kdož tam nejprve
sstoupil po tom zkormoucení vody, uzdraven
býval, od kterékoli nemoci trápen byl. 5 I byl tu

člověk jeden, kterýž osm a třidceti let nemocen
byl. 6 Toho uzřev Ježíš ležícího, a poznav,
že jest již dávno nemocen, dí jemu: Chceš-li
zdráv býti? 7 Odpověděl mu nemocný: Pane,
nemám člověka, kterýž by, když se zkormoutí
voda, uvrhl mne do rybníka, nebo když já jdu,
jiný přede mnou již vstupuje. 8 Dí jemu Ježíš:
Vstaň, vezmi lože své a choď. 9 A hned zdráv
jest učiněn člověk ten, a vzav lože své, i chodil.
A byla sobota v ten den. 10 Tedy řekli Židé
tomu uzdravenému: Sobota jest, neslušíť tobě
lože nositi. 11 Odpověděl jim: Ten, kterýž mne
uzdravil, onť mi řekl: Vezmi lože své a choď.
12 I otázali se ho: Kdo jest ten člověk, kterýž
tobě řekl: Vezmi lože své a choď? 13 Ten pak
uzdravený nevěděl, kdo by byl. Nebo Ježíš
byl poodšel od zástupu shromážděného na tom
místě. 14 Potom pak nalezl jej Ježíš v chrámě, a
řekl jemu: Aj, zdráv jsi učiněn; nikoli víc nehřeš,
ať by se něco horšího nepřihodilo. 15 Odšel ten
člověk, a pověděl Židům, že by Ježíš byl ten,
kterýž ho zdravého učinil. 16 A protož protivili
se Židé Ježíšovi, a hledali ho zabíti, že to učinil
v sobotu. 17 Ježíš pak odpověděl jim: Otec můj
až dosavad dělá, ijáť dělám. 18 Tedy Židé ještě
víc proto hledali ho zamordovati, že by netoliko
rušil sobotu, ale že Otce svého pravil býti Boha,
rovného se čině Bohu. 19 I odpověděl Ježíš a
řekl jim: Amen, amen pravím vám: Nemůžeť
Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, an
Otec činí. Nebo cožkoli on činí, toť i Syn též
podobně činí. 20 Otec zajisté miluje Syna, a

ukazuje mu všecko, což sám činí; a větší nad
to ukáže jemu skutky tak, abyste vy se divili.
21 Nebo jakož Otec křísí mrtvé a obživuje, tak
i Syn, kteréž chce, obživuje. 22 Aniž zajisté Otec
soudí koho, ale všecken soud dal Synu, 23 Aby
všickni ctili Syna, tak jakž Otce ctí. Kdo nectí
Syna, nectí ani Otce, kterýž ho poslal. 24 Amen,
amen pravím vám: Že kdož slovo mé slyší, a
věří tomu, jenž mne poslal, máť život věčný, a na
soud nepřijde, ale přešelť jest z smrti do života.
25 Amen, amen pravím vám: Že přijde hodina, a
nyníť jest, kdyžto mrtví uslyší hlas Syna Božího,
a kteříž uslyší, živi budou. 26 Nebo jakož Otec
má život sám v sobě, tak jest dal i Synu, aby měl
život v samém sobě. 27 A dal jemu moc i soud
činiti, nebo Syn člověka jest. 28 Nedivtež se tomu;
neboť přijde hodina, v kteroužto všickni, kteříž
v hrobích jsou, uslyší hlas jeho. 29 A půjdou
ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení života,
ale ti, kteříž zlé věci činili, na vzkříšení soudu.
30 Nemohuť já sám od sebe nic činiti. Ale jakžť
slyším, takť soudím, a soud můj spravedlivý jest.
Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, jenž
mne poslal, Otcovy. 31 Vydám-liť já svědectví
sám o sobě, svědectví mé není pravé. 32 Jinýť
jest, kterýž svědectví vydává o mně, a vím,
že pravé jest svědectví, kteréž vydává o mně.
33 Vy jste byli poslali k Janovi, a on svědectví
vydal pravdě. 34 Ale játť nepřijímám svědectví
od člověka, než totoť pravím, abyste vy spaseni
byli. 35 Onť jest byl svíce hořící a svítící, vy pak
chtěli jste na čas poradovati se v světle jeho.

36 Ale já mám větší svědectví, nežli Janovo. Nebo
skutkové, kteréž mi dal Otec, abych je vykonal,
tiť skutkové, kteréž já činím, svědčí o mně, že
jest mne Otec poslal. 37 A kterýž mne poslal,
Otec, onť jest svědectví vydal o mně, jehož jste
vy hlasu nikdy neslyšeli, ani tváři jeho viděli.
38 A slova jeho nemáte v sobě zůstávajícího.
Nebo kteréhož jest on poslal, tomu vy nevěříte.
39 Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v
nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o
mně. 40 A nechcete přijíti ke mně, abyste život
měli. 41 Chvály od lidí jáť nepřijímám. 42 Ale
poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v
sobě. 43 Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a
nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu
svém, toho přijmete. 44 Kterak vy můžete věřiti,
chvály jedni od druhých hledajíce, poněvadž
chvály, kteráž jest od samého Boha, nehledáte?
45 Nedomnívejte se, bychť já na vás žalovati
měl před Otcem. Jestiť, kdo by žaloval na vás,
Mojžíš, v němž vy naději máte. 46 Nebo kdybyste
věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; nebť jest
on o mně psal. 47 Ale poněvadž jeho písmům
nevěříte, i kterak slovům mým uvěříte?

6

1 Potom odšel Ježíš za moře Galilejské, jenž jest
Tiberiadské. 2 A šel za ním zástup veliký; nebo
viděli divy jeho, kteréž činil nad nemocnými.
3 I všel na horu Ježíš, a tam seděl s učedlníky
svými. 4 Byla pak blízko velikanoc, svátek
Židovský. 5 Tedy pozdvih očí Ježíš a viděv, že

zástup veliký jde k němu, dí k Filipovi: Kde
nakoupíme chlebů, aby pojedli tito? 6 (Ale to
řekl pokoušeje ho; nebo on sám věděl, co by
měl učiniti.) 7 Odpověděl jemu Filip: Za dvě
stě peněz chlebů nepostačí jim, aby jeden každý
z nich něco maličko vzal. 8 Dí jemu jeden
z učedlníků jeho, Ondřej, bratr Šimona Petra:
9 Jestiť mládenček jeden zde, kterýž má pět
chlebů ječných a dvě rybičky. Ale coť jest to
mezi tak mnohé? 10 I řekl Ježíš: Rozkažtež
lidu, ať se usadí. A bylo trávy mnoho na tom
místě. I posadilo se mužů v počtu okolo pěti
tisíců. 11 Tedy Ježíš vzal ty chleby, a díky učiniv,
rozdával učedlníkům, učedlníci pak sedícím;
též podobně z těch rybiček, jakž jsou mnoho
chtěli. 12 A když byli nasyceni, řekl učedlníkům
svým: Sbeřte ty drobty, kteříž zůstali, ať nezhy-
nou. 13 I sebrali a naplnili dvanácte košů drobtů
z pěti chlebů ječných, kteříž pozůstali po těch,
jenž jedli. 14 Ti pak lidé, uzřevše ten div, kterýž
učinil Ježíš, pravili: Tento jest jistě prorok,
kterýž měl přijíti na svět. 15 Tedy Ježíš věda,
že by měli přijíti a chytiti jej, aby ho učinili
králem, ušel na horu opět sám jediný. 16 Když
pak byl večer, sstoupili učedlníci jeho k moři.
17 A vstoupivše na lodí, plavili se přes moře do
Kafarnaum. A bylo již tma, a nepřišel byl Ježíš k
nim. 18 Moře pak dutím velikého větru zdvihalo
se. 19 A odplavivše se honů jako pětmecítma
nebo třidceti, uzřeli Ježíše, an chodí po moři
a přibližuje se k lodí. I báli se. 20 On pak
řekl jim: Játť jsem, nebojte se. 21 I vzali ho

na lodí ochotně, a hned přiběhla k zemi, do
kteréž se plavili. 22 Nazejtří pak zástup, kterýž
byl za mořem, viděv, že jiné lodičky nebylo,
než ta jedna, na kterouž byli vstoupili učedlníci
jeho, a že Ježíš nebyl všel s učedlníky svými
na lodí, ale sami učedlníci jeho byli se plavili,
23 (Jiné pak lodí byly připlouly od Tiberiady k
tomu místu blízko, kdežto byli jedli chléb, když
díky učinil Pán,) 24 Když tedy uzřel zástup, že
Ježíše tu není, ani učedlníků jeho, vstoupili i
oni na lodí, a přijeli do Kafarnaum, hledajíce
Ježíše. 25 A nalezše ho za mořem, řekli jemu:
Mistře, kdy jsi sem přišel? 26 Odpověděl jim
Ježíš a řekl: Amen, amen pravím vám: Hledáte
mne, ne protože jste divy viděli, ale že jste jedli
chleby a nasyceni jste. 27 Pracujte ne o pokrm,
kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává
k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá vám.
Nebo tohoť jest potvrdil Bůh Otec. 28 Tedy řekli
jemu: Co budeme činiti, abychom dělali dílo
Boží? 29 Odpověděl Ježíš a řekl jim: Totoť jest
to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož on
poslal. 30 I řekli jemu: Jakéž pak ty znamení
činíš, abychom viděli a věřili tobě? Co děláš?
31 Otcové naši jedli mannu na poušti, jakož psáno
jest: Chléb s nebe dal jim jísti. 32 Tedy řekl Ježíš:
Amen, amen pravím vám: Ne Mojžíš dal vám
chléb s nebe, ale Otec můj vám dává ten chléb s
nebe pravý. 33 Nebo chléb Boží ten jest, kterýž
sstupuje s nebe a dává život světu. 34 A oni
řekli jemu: Pane, dávejž nám chléb ten vždycky.
35 I řekl jim Ježíš: Játť jsem ten chléb života.

Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a
kdož věří ve mne, nebude žízniti nikdy. 36 Ale
pověděl jsem vám, anobrž viděli jste mne, a
nevěříte. 37 Všecko, což mi dává Otec, ke mně
přijde, a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu
ven. 38 Nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych
činil vůli svou, ale vůli toho, jenž mne poslal.
39 Tatoť jest pak vůle toho, kterýž mne poslal,
Otcova, abych všecko, což mi dal, neztratil toho,
ale vzkřísil to v nejposlednější den. 40 A tatoť jest
vůle toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož
vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A jáť
jej vzkřísím v den nejposlednější. 41 I reptali Židé
na něho, že řekl: Já jsem chléb, kterýž jsem
s nebe sstoupil. 42 A pravili: Zdaliž tento není
Ježíš, syn Jozefův, jehož my otce i matku známe?
Kterak pak dí tento: S nebe jsem sstoupil? 43 Tedy
odpověděl Ježíš a řekl jim: Nerepcete vespolek.
44 Však žádný nemůž přijíti ke mně, jediné leč
Otec můj, kterýž mne poslal, přitrhl by jej; a jáť
jej vzkřísím v den nejposlednější. 45 Psáno jest
v Prorocích: A budou všickni učeni od Boha.
Protož každý, kdož slyšel od Otce a naučil se, jdeť
ke mně. 46 Ne že by kdo viděl Otce, jediné ten,
kterýž jest od Boha, tenť jest viděl Otce. 47 Amen,
amen pravím vám: Kdož věří ve mne, máť život
věčný. 48 Jáť jsem ten chléb života. 49 Otcové
vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli. 50 Totoť
jest chléb ten s nebe sstupující. Kdožť by koli jej
jedl, neumřeť. 51 Jáť jsem ten chléb živý, jenž
jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb,
živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo

mé jest, kteréž já dám za život světa. 52 Tedy
hádali se Židé vespolek, řkouce: Kterak tento
může dáti nám tělo své jísti? 53 I řekl jim Ježíš:
Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla
Syna člověka a píti krve jeho, nemáte života v
sobě. 54 Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť
život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejposlednější
den. 55 Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev
má právě jest nápoj. 56 Kdo jí mé tělo a pije
mou krev, ve mně přebývá a já v něm. 57 Jakož
mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze
Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne.
58 Totoť jest ten chléb, kterýž s nebe sstoupil. Ne
jako otcové vaši jedli mannu, a zemřeli. Kdož
jí chléb tento, živť bude na věky. 59 Toto mluvil
Ježíš v škole, uče v Kafarnaum. 60 Tedy mnozí
z učedlníků jeho, slyševše to, řekli: Tvrdáť jest
toto řeč. Kdo ji může slyšeti? 61 Ale věda Ježíš
sám v sobě, že by proto reptali učedlníci jeho,
řekl jim: To vás uráží? 62 Co pak, kdybyste
uzřeli Syna člověka, an vstupuje, kdež prve byl?
63 Duch jest, jenž obživuje, těloť nic neprospívá.
Slova, kteráž já mluvím vám, Duch a život jsou.
64 Ale jsouť někteří z vás, ješto nevěří. Nebo
věděl Ježíš od počátku, kdo by byli nevěřící, a
kdo by ho měl zraditi. 65 I pravil: Protož jsem
vám řekl, že žádný nemůže přijíti ke mně, leč
by dáno bylo od Otce mého. 66 A z toho mnozí
z učedlníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním
více. 67 Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdali i vy
chcete odjíti? 68 I odpověděl jemu Šimon Petr:
Pane, k komu půjdeme? A ty slova věčného

života máš. 69 A my jsme uvěřili, a poznali, že
jsi ty Kristus, Syn Boha živého. 70 Odpověděl jim
Ježíš: Však jsem já vás dvanácte vyvolil, a jeden
z vás ďábel jest. 71 A to řekl o Jidášovi synu
Šimona Iškariotského; nebo ten jej měl zraditi,
byv jeden ze dvanácti.

7

1 Potom pak chodil Ježíš po Galilei; nebo
nechtěl býti v Judstvu, protože ho hledali Židé
zabíti. 2 A byl blízko svátek Židovský, památka
stánků. 3 Tedy řekli jemu bratří jeho: Vyjdi
odsud, a jdi do Judstva, ať i učedlníci tvoji vidí
skutky tvé, kteréž činíš. 4 Nižádný zajisté v
skrytě nic nedělá, kdož chce vidín býti. Protož
ty, činíš-li takové věci, zjeviž se světu. 5 Nebo
ani bratří jeho nevěřili v něho. 6 I dí jim Ježíš:
Èas můj ještě nepřišel, ale čas váš vždycky jest
hotov. 7 Nemůžeť vás svět nenáviděti, ale mneť
nenávidí; nebo já svědectví vydávám o něm,
že skutkové jeho zlí jsou. 8 Vy jděte k svátku
tomuto. Jáť ještě nepůjdu k svátku tomuto, nebo
čas můj ještě se nenaplnil. 9 To pověděv jim,
zůstal v Galilei. 10 A když odešli bratří jeho, tedy
i on šel k svátku, ne zjevně, ale jako ukrytě.
11 Židé pak hledali ho v svátek, a pravili: Kde
jest onen? 12 A mnoho řečí bylo o něm v zástupu.
Nebo někteří pravili, že dobrý jest, a jiní pravili:
Není, ale svodí zástup. 13 Žádný však o něm
nemluvil zjevně pro bázeň Židů. 14 Když pak
již polovici svátku se vykonalo, vstoupil Ježíš

do chrámu, a učil. [15] I divili se Židé, řkouce:
Kterak tento Písmo umí, neučiv se? [16] Odpověděl
jim Ježíš a řekl: Mé učení neníť mé, ale toho,
jenž mne poslal. [17] Bude-li kdo chtíti vůli jeho
činiti, tenť bude uměti rozeznati, jest-li to učení
z Boha, čili mluvím já sám od sebe. [18] Kdoť
sám od sebe mluví, chvály své vlastní hledá, ale
kdož hledá chvály toho, kterýž ho poslal, tenť
pravdomluvný jest, a nepravosti v něm není.
[19] Však Mojžíš dal vám Zákon? a žádný z vás
neplní Zákona? Proč mne hledáte zamordovati?
[20] Odpověděl zástup a řekl: Ïábelství máš. Kdo
tě hledá zamordovati? [21] Odpověděl Ježíš a řekl
jim: Jeden skutek učinil jsem, a všickni se tomu
divíte. [22] Mojžíš vydal vám obřízku, (ne že by z
Mojžíše byla, ale z otců,) a v sobotu obřezujete
člověka. [23] Poněvadž člověk obřízku přijímá i
v sobotu, aby nebyl rušen Zákon Mojžíšův, proč
pak se na mne hněváte, že jsem celého člověka
uzdravil v sobotu? [24] Nesuďte podle osoby,
ale spravedlivý soud suďte. [25] Tedy někteří z
Jeruzalémských pravili: Zdaliž toto není ten,
kteréhož hledají zabíti? [26] A aj, svobodně mluví,
a nic mu neříkají. Zdali jsou již právě poznali
knížata, že tento jest právě Kristus? [27] Ale o
tomto víme, odkud jest, Kristus pak když přijde,
žádný nebude věděti, odkud by byl. [28] I volal
Ježíš v chrámě, uče a řka: I mne znáte, i odkud
jsem, víte. A všakť jsem nepřišel sám od sebe, ale
jestiť pravdomluvný, kterýž mne poslal, jehož vy
neznáte. [29] Ale já znám jej, nebo od něho jsem,
a on mne poslal. [30] I hledali ho jíti, ale žádný

nevztáhl ruky na něho, nebo ještě byla nepřišla
hodina jeho. 31 Z zástupu pak mnozí uvěřili v
něj, a pravili: Kristus když přijde, zdali více divů
činiti bude nad ty, kteréž tento činí? 32 Slyšeli
pak farizeové zástup, an o něm takové věci
rozmlouvá, i poslali farizeové a přední kněží
služebníky, aby jej jali. 33 Tedy řekl jim Ježíš:
Ještě maličký čas jsem s vámi, potom odejdu k
tomu, jenž mne poslal. 34 Hledati mne budete,
a nenaleznete, a kdež já budu, vy tam nemůžte
přijíti. 35 I řekli Židé k sobě vespolek: Kam
tento půjde, že my ho nenalezneme? Zdali v
rozptýlení pohanů půjde, a bude učiti pohany?
36 Jaká jest to řeč, kterouž promluvil: Hledati
mne budete, a nenaleznete, a kdež já budu, vy
nemůžete přijíti? 37 V poslední pak den ten
veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízní-
li kdo, pojď ke mně, a napij se. 38 Kdož věří ve
mne, jakož dí Písmo, řeky z života jeho poplynou
vody živé. 39 (A to řekl o Duchu svatém, kteréhož
měli přijíti věřící v něho; nebo ještě nebyl dán
Duch svatý, protože ještě Ježíš nebyl oslaven.)
40 Tedy mnozí z zástupu uslyševše tu řeč, pravili:
Tentoť jest právě prorok. 41 Jiní pravili: Tentoť
jest Kristus. Ale někteří pravili: Zdaliž od
Galilee přijde Kristus? 42 Zdaž nedí písmo, že
z semene Davidova a z Betléma městečka, kdež
býval David, přijíti má Kristus? 43 A tak různice
v zástupu stala se pro něj. 44 Někteří pak z
nich chtěli ho jíti, ale žádný nevztáhl ruky na
něj. 45 Tedy přišli služebníci k předním kněžím
a k farizeům, i řekli jim oni: Proč jste ho

nepřivedli? 46 Odpověděli služebníci: Nikdy
tak člověk nemluvil, jako tento člověk. 47 I
odpověděli jim farizeové: Zdali i vy jste svedeni?
48 Zdaliž kdo z knížat uvěřil v něho anebo z
farizeů? 49 Než zástup ten, kterýž nezná Zákona.
Zlořečeníť jsou. 50 I dí k nim Nikodém, ten, jenž
byl přišel k němu v noci, kterýž byl jeden z nich:
51 Zdali Zákon náš soudí člověka, leč prve uslyší
od něho a zví, co by činil? 52 Odpověděli a řekli
jemu: Zdali i ty Galilejský jsi? Ptej se, žeť žádný
prorok od Galilee nepovstal. 53 I šel jeden každý
do domu svého.

8

1 Ježíš pak odšel na horu Olivetskou. 2 Potom
na úsvitě zase přišel do chrámu, a všecken
lid sšel se k němu. A on posadiv se, učil
je. 3 I přivedli k němu zákoníci a farizeové
ženu v cizoložstvu popadenou; a postavivše ji
v prostředku, 4 Řekli jemu: Mistře, tato žena
jest postižena při skutku, když cizoložila. 5 A v
Zákoně Mojžíš přikázal nám takové kamenovati.
Ty pak co pravíš? 6 A to řekli, pokoušejíce
ho, aby jej mohli obžalovati. Ježíš pak skloniv
se dolů, prstem psal na zemi. 7 A když se
nepřestávali otazovati jeho, zdvihl se a řekl jim:
Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hoď na ni
kamenem. 8 A opět schýliv se, psal na zemi. 9 A
oni uslyševše to a v svědomích svých obviněni
jsouce, jeden po druhém odcházeli, počavše od
starších až do posledních. I zůstal tu Ježíš sám,
a žena uprostřed stojeci. 10 A pozdvih se Ježíš

a žádného neviděv, než ženu, řekl jí: Ženo,
kde jsou ti, kteříž na tebe žalovali? Žádný-li
tě neodsoudil? 11 Kterážto řekla: Žádný, Pane.
I řekl jí Ježíš: Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a
nehřeš více. 12 Tedy Ježíš opět jim mluvil, řka:
Já jsem Světlo světa. Kdož mne následuje,
nebudeť choditi v temnostech, ale budeť míti
Světlo života. 13 I řekli jemu farizeové: Ty sám
o sobě svědectví vydáváš, svědectví tvé není
pravé. 14 Odpověděl Ježíš a řekl jim: Ačkoli já
svědectví vydávám sám o sobě, však pravé jest
svědectví mé; nebo vím, odkud jsem přišel a
kam jdu. Ale vy nevíte, odkud jsem přišel, anebo
kam jdu. 15 Vy podle těla soudíte, já nesoudím
žádného. 16 A bychť pak i soudil já, soud můj
jestiť pravý; nebo nejsem sám, ale jsem já a ten,
kterýž mne poslal, Otec. 17 A v Zákoně vašem
psáno jest: Že dvou člověků svědectví pravé
jest. 18 Játť svědectví vydávám sám o sobě, a
svědectví vydává o mně ten, kterýž mne poslal,
Otec. 19 Tedy řekli jemu: Kdež jest ten tvůj
Otec? Odpověděl Ježíš: Aniž mne znáte, ani Otce
mého. Kdybyste mne znali, i Otce mého znali
byste. 20 Tato slova mluvil Ježíš u pokladnice,
uče v chrámě, a žádný ho nejal, nebo ještě byla
nepřišla hodina jeho. 21 I řekl jim opět Ježíš:
Já jdu, a hledati budete mne, a v hříchu vašem
zemřete. Kam já jdu, vy nemůžete přijíti. 22 I
pravili Židé: Zdali se sám zabije, že praví: Kam
já jdu, vy nemůžete přijíti? 23 I řekl jim: Vy
z důlu jste, já s hůry jsem. Vy jste z tohoto

světa, já nejsem z světa tohoto. 24 Protož jsem
řekl vám: Že zemřete v hříších svých. Nebo
jestliže nebudete věřiti, že já jsem, zemřete v
hříších vašich. 25 I řekli jemu: Kdo jsi ty? I
řekl jim Ježíš: To, což hned s počátku pravím
vám. 26 Mnohoť mám o vás mluviti a souditi,
ale ten, kterýž mne poslal, pravdomluvný jest,
a já, což jsem slyšel od něho, to mluvím na
světě. 27 A oni neporozuměli, že by o Bohu
Otci pravil jim. 28 Protož řekl jim Ježíš: Když
povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já
jsem. A sám od sebe nic nečiním, ale jakž
mne naučil Otec můj, takť mluvím. 29 A ten,
kterýž mne poslal, se mnouť jest, a neopustil
mne samého Otec; nebo což jest jemu libého,
to já činím vždycky. 30 Ty věci když mluvil,
mnozí uvěřili v něho. 31 Tedy řekl Ježíš těm
Židům, kteříž uvěřili jemu: Jestliže vy zůstanete
v řeči mé, právě učedlníci moji budete. 32 A
poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí. 33 I
odpověděli jemu: Símě Abrahamovo jsme, a
žádnému jsme nesloužili nikdy. I kterakž ty díš:
Že svobodní budete? 34 Odpověděl jim Ježíš:
Amen, amen pravím vám: Že každý, kdož činí
hřích, služebník jest hřícha. 35 A služebník
nezůstává v domu na věky; ale Syn zůstává
na věky. 36 Protož jestližeť vás vysvobodí Syn,
právě svobodní budete. 37 Vím, že jste símě
Abrahamovo, ale hledáte mne zabíti; nebo řeč
má nemá místa u vás. 38 Já, což jsem viděl
u Otce svého, to mluvím; a i vy, co jste viděli
u otce vašeho, to činíte. 39 Odpověděli a řekli

jemu: Otec náš jest Abraham. Dí jim Ježíš:
Kdybyste synové Abrahamovi byli, činili byste
skutky Abrahamovy. 40 Ale nyní hledáte mne
zabíti, člověka toho, kterýž jsem pravdu mluvil
vám, kterouž jsem slyšel od Boha. Tohoť jest
Abraham nečinil. 41 Vy činíte skutky otce svého.
I řekli jemu: Myť z smilstva nejsme zplozeni,
jednohoť Otce máme, totiž Boha. 42 Tedy řekl
jim Ježíš: Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste
mne. Nebo já jsem z Boha pošel, a přišel jsem;
aniž jsem sám od sebe přišel, ale on mne poslal.
43 Proč mluvení mého nechápáte? Protože hned
slyšeti nemůžete řeči mé. 44 Vy z otce ďábla
jste, a žádosti otce vašeho chcete činiti. On byl
vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo
pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého
vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži. 45 Já
pak že pravdu pravím, nevěříte mi. 46 Kdo z
vás bude mne obviňovati z hříchu? A poněvadž
pravdu pravím, proč vy mi nevěříte? 47 Kdo z
Boha jest, slova Boží slyší; protož vy neslyšíte,
že z Boha nejste. 48 Tedy odpověděli Židé a
řekli jemu: Zdaliž my dobře nepravíme, že jsi ty
Samaritán, a ďábelství máš? 49 Odpověděl Ježíš:
Játď ďábelství nemám, ale ctím Otce svého; než vy
jste mne neuctili. 50 Játď pak nehledám chvály své;
jestiť, kdo hledá a soudí. 51 Amen, amen pravím
vám: Bude-li kdo zachovávati slovo mé, smrti
neuzří na věky. 52 Tedy řekli mu Židé: Nyní jsme
poznali, že ďábelství máš. Abraham umřel i
proroci, a ty pravíš: Bude-li kdo zachovávati řeč
mou, smrti neokusí na věky. 53 Zdali jsi ty větší

otce našeho Abrahama, kterýž umřel? I proroci
zemřeli jsou. Kým ty se činíš? 54 Odpověděl
Ježíš: Chválím-liť já se sám, chvála má nic není.
Jestiť kterýž mne chválí, Otec můj, o němž vy
pravíte, že Bůh váš jest. 55 A nepoznali jste ho,
ale já jej znám. A kdybych řekl, že ho neznám,
byl bych podobný vám, lhář. Ale známť jej, a
řeč jeho zachovávám. 56 Abraham, otec váš,
veselil se, aby viděl den můj, i viděl, a radoval se.
57 Tedy řekli jemu Židé: Padesáti let ještě nemáš,
a Abrahama jsi viděl? 58 Řekl jim Ježíš: Amen,
amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, já
jsem. 59 I zchápali Židé kamení, aby házeli na
něj. Ježíš pak skryl se, a prošed skrze ně, vyšel
z chrámu, a tak jich znikl.

9

1 Pomíjeje Ježíš, uzřel člověka slepého od
narození. 2 I otázali se učedlníci jeho, řkouce:
Mistře, kdo jest zhřešil, tento-li, čili rodičové
jeho, že se slepý narodil? 3 Odpověděl Ježíš:
Ani tento nezhřešil, ani rodičové jeho, ale aby
zjeveni byli skutkové Boží na něm. 4 Jáť musím
dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den
jest. Přicházíť noc, kdyžto žádný nebude moci
dělati. 5 Dokudž jsem na světě, Světlo jsem
světa. 6 To pověděv, plinul na zemi, a učinil bláto
z sliny, i pomazal tím blátem oči slepého. 7 A
řekl jemu: Jdi, umej se v rybníku Siloe, jenž se
vykládá: Poslaný. A on šel a umyl se, i přišel,
vida. 8 Sousedé pak a ti, kteříž jej prve vídali
slepého, řekli: Však tento jest, kterýž sedával

a žebral? 9 Jiní pravili, že ten jest, a jiní, že
jest podoben k němu. Ale on pravil: Já jsem.
10 Tedy řekli jemu: Kterak jsou otevříny oči tvé?
11 On odpověděl a řekl: Èlověk ten, kterýž slove
Ježíš, bláto učinil a pomazal očí mých, a řekl
mi: Jdi k rybníku Siloe, a umej se. I odšed a
umyv se, prohlédl jsem. 12 I řekli jemu: Kde
jest ten člověk? Řekl: Nevím. 13 Tedy přivedli
toho, kterýž někdy byl slepý, k farizeům. 14 Byla
pak sobota, když Ježíš učinil bláto a otevřel oči
jeho. 15 I tázali se ho opět i farizeové, kterak
by prozřel. On pak řekl jim: Bláto položil
mi na oči, a umyl jsem se, i vidím. 16 Tedy
někteří z farizeů řekli: Tento člověk není z Boha,
nebo neostříhá soboty. Jiní pravili: Kterak může
člověk hříšný takové divy činiti? I byla různice
mezi nimi. 17 Tedy řekli opět slepému: Co ty o
něm pravíš, že otevřel oči tvé? A on řekl: Že
prorok jest. 18 I nevěřili Židé o něm, by slepý
byl a prozřel, až povolali rodičů toho, kterýž byl
prozřel. 19 A otázali se jich, řkouce: Jest-li ten
syn váš, o kterémž vy pravíte, že by se slepý
narodil? Kterakž pak nyní vidí? 20 Odpověděli
jim rodičové jeho a řekli: Vímeť, že tento jest
syn náš a že se slepý narodil. 21 Ale kterak nyní
vidí, nevíme; aneb kdo jest otevřel oči jeho, myť
nevíme. Však má léta, ptejte se ho, on sám za
sebe mluviti bude. 22 Tak mluvili rodičové jeho,
že se báli Židů; nebo již tak byli uložili Židé, kdož
by ho koli vyznal Kristem, aby byl vyobcován ze
školy. 23 Protož řekli rodičové jeho: Máť léta,

ptejte se jeho. 24 I zavolali po druhé člověka
toho, kterýž býval slepý, a řekli jemu: Vzdej
chválu Bohu. My víme, že člověk ten hříšník
jest. 25 I odpověděl on a řekl: Jest-li hříšník,
nevím, než to vím, že byv slepý, již nyní vidím.
26 I řekli jemu opět: Coť učinil? Kterak otevřel
oči tvé? 27 Odpověděl jim: Již jsem vám pověděl,
a neslyšeli jste? Což opět chcete slyšeti? Zdaliž
i vy chcete učedlníci jeho býti? 28 I zlořečili
jemu a řekli: Budiž ty sám učedlníkem jeho, ale
myť jsme Mojžíšovi učedlníci. 29 My víme, že
Mojžíšovi mluvil Bůh, tento pak nevíme, odkud
jest. 30 Odpověděl ten člověk a řekl jim: Toť jest
jistě divná věc, že vy nevíte, odkud jest, a otevřel
oči mé. 31 Víme pak, že Bůh hříšníků neslyší, ale
kdo by byl ctitel Boží a vůli jeho činil by, toho
slyší. 32 Od věku není slýcháno, aby kdo otevřel
oči slepého tak narozeného. 33 Byť tento nebyl
od Boha, nemohlť by nic učiniti. 34 Odpověděli a
řekli jemu: Ty jsi všecken se v hříších narodil,
a ty náš učíš? I vyhnali jej ven. 35 Uslyšel
pak Ježíš, že jsou jej vyhnali ven. A když jej
nalezl, řekl jemu: Věříš-liž ty v Syna Božího?
36 Odpověděl on a řekl: I kdož jest, Pane, abych
věřil v něho? 37 I řekl jemu Ježíš: I viděl jsi ho,
a kterýž mluví s tebou, onť jest. 38 A on řekl:
Věřím, Pane, a klaněl se jemu. 39 I řekl jemu
Ježíš: Na soud přišel jsem já na tento svět, aby ti,
kteříž nevidí, viděli, a ti, jenž vidí, aby slepí byli.
40 I slyšeli to někteří z farizeů, kteříž s ním byli,
a řekli jemu: Zdali i my slepí jsme? 41 Řekl jim
Ježíš: Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale

nyní pravíte: Vidíme, protož hřích váš zůstává.

10

1 Amen, amen pravím vám: Kdož nevchází
dveřmi do ovčince ovcí, ale vchází jinudy, ten
zloděj jest a lotr. 2 Ale kdož vchází dveřmi,
pastýř jest ovcí. 3 Tomuť vrátný otvírá, a ovce
hlas jeho slyší, a on svých vlastních ovec ze
jména povolává, a vyvodí je. 4 A jakž ovce své
vlastní ven vypustí, před nimi jde, a ovce jdou
za ním; nebo znají hlas jeho. 5 Ale cizího nikoli
následovati nebudou, ale utekou od něho; nebo
neznají hlasů cizích. 6 To přísloví pověděl jim
Ježíš, ale oni nevěděli, co by to bylo, což jim
mluvil. 7 Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen
pravím vám: Že já jsem dveře ovcí. 8 Všickni,
kolikož jich koli přede mnou přišlo, zloději jsou
a lotři, ale neslyšely jich ovce. 9 Já jsem dveře.
Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde
i vyjde, a pastvu nalezne. 10 Zloděj nepřichází,
jediné aby kradl a mordoval a hubil; já jsem
přišel, aby život měly, a hojně aby měly. 11 Já
jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou
pokládá za ovce. 12 Ale nájemník a ten, kterýž
není pastýř, jehož nejsou ovce vlastní, vida vlka,
an jde, i opouští ovce i utíká, a vlk lapá a
rozhání ovce. 13 Nájemník pak utíká; nebo
nájemník jest, a nemá péče o ovce. 14 Já jsem
ten dobrý pastýř, a známť ovce své, a znajíť mne
mé. 15 Jakož mne zná Otec, tak i já znám Otce,
a duši svou pokládám za ovce. 16 A mámť i
jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť

musím přivésti, a hlas můj slyšeti budou. A
budeť jeden ovčinec a jeden pastýř. 17 Protož
mne Otec miluje, že já pokládám duši svou,
abych ji zase vzal. 18 Nižádnýť jí nebéře ode
mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám
moc položiti ji, a mám moc zase vzíti ji. To
přikázání vzal jsem od Otce svého. 19 Tedy stala
se opět různice mezi Židy pro ty řeči. 20 A
pravili mnozí z nich: Ïábelství má a blázní.
Co ho posloucháte? 21 Jiní pravili: Tato slova
nejsou ďábelství majícího. Zdaliž ďábelství
může slepých oči otvírati? 22 I bylo posvícení
v Jeruzalémě, a zima byla. 23 I procházel se
Ježíš v chrámě po síňci Šalomounově. 24 Tedy
obstoupili jej Židé, a řekli jemu: Dokudž duši
naši držíš? Jestliže jsi ty Kristus, pověz nám
zjevně. 25 Odpověděl jim Ježíš: Pověděl jsem
vám, a nevěříte. Skutkové, kteréž já činím ve
jménu Otce svého, tiť svědectví vydávají o mně.
26 Ale vy nevěříte, nebo nejste z ovcí mých, jakož
jsem vám pověděl. 27 Nebo ovce mé hlas můj
slyší, a já je znám, a následujíť mne. 28 A játʼ
život věčný dávám jim, a nezahynouť na věky,
aniž jich kdo vytrhne z ruky mé. 29 Otec můj,
kterýž mi je dal, většíť jest nade všecky, a žádnýť
jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého. 30 Já
a Otec jedno jsme. 31 Tedy zchápali opět kamení
Židé, aby jej kamenovali. 32 Odpověděl jim
Ježíš: Mnohé dobré skutky ukázal jsem vám od
Otce svého. Pro který z těch skutků kamenu-
jete mne? 33 Odpověděli jemu Židé, řkouce:

Pro dobrý skutek tebe nekamenujeme, ale pro
rouhání, totiž že ty, člověk jsa, děláš se Bohem.
34 Odpověděl jim Ježíš: Však psáno jest v Zákoně
vašem: Já jsem řekl: Bohové jste. 35 Poněvadž
ty nazval bohy, k nimžto řeč Boží stala se, a
nemůžeť zrušeno býti Písmo, 36 Kterakž tedy o
mně, kteréhož posvětil Otec a poslal na svět, vy
pravíte, že se rouhám, že jsem řekl: Syn Boží
jsem? 37 Nečiním-liť skutků Otce svého, nevěřte
mi. 38 Pakliť činím, tedy byste pak mně nevěřili,
aspoň skutkům věřte, abyste poznali a věřili,
že Otec ve mně jest, a já v něm. 39 Tedy opět
hledali ho jíti, ale on vyšel z rukou jejich. 40 I
odšel opět za Jordán na to místo, kdež nejprv Jan
křtil, a pozůstal tam. 41 I přišli k němu mnozí,
a pravili: Jan zajisté žádného divu neučinil, ale
všecko, cožkoli mluvil Jan o tomto, pravé bylo.
42 A mnozí tam uvěřili v něho.

11

1 Byl pak nemocen člověk nějaký jménem
Lazar z Betany, totiž z městečka Marie a Marty,
sestry její. 2 (A to byla ta Maria, kteráž pomazala
Pána mastí a vytřela nohy jeho vlasy svými,
jejížto bratr Lazar byl nemocen.) 3 Tedy poslaly k
němu sestry jeho, řkouce: Pane, aj, ten, kteréhož
miluješ, nemocen jest. 4 A uslyšav to Ježíš, řekl:
Nemoc ta neníť k smrti, ale pro slávu Boží, aby
oslaven byl Syn Boží skrze ni. 5 Miloval pak Ježíš
Martu i sestru její i Lazara. 6 A jakž uslyšel, že
by nemocen byl, i pozůstal za dva dni na tom
místě, kdež byl. 7 Potom pak dí učedlníkům:

Pojďme zase do Judstva. 8 Řekli jemu učedlníci:
Mistře, nyní hledali tě Židé kamenovati, a ty
zase tam chceš jíti? 9 Odpověděl Ježíš: Však
dvanácte hodin za den jest. Chodí-li kdo ve
dne, neurazí se; nebo světlo tohoto světa vidí.
10 Pakliť by kdo chodil v noci, urazíť se; nebo
světla není v něm. 11 To pověděl, a potom dí jim:
Lazar, přítel náš, spí, ale jduť, abych jej ze sna
probudil. 12 I řekli učedlníci jeho: Pane, spí-liť,
zdráv bude. 13 Ale Ježíš řekl o smrti jeho, oni pak
domnívali se, že by o spání sna mluvil. 14 Tedy
řekl jim Ježíš zjevně: Lazar umřel. 15 A raduji
se pro vás, že jsem tam nebyl, abyste věřili.
Ale pojďme k němu. 16 I řekl Tomáš, kterýž
slove Didymus, spoluučedlníkům: Pojďme i my,
abychom zemřeli s ním. 17 Tedy přišel Ježíš,
i nalezl ho již čtyři dni v hrobě pochovaného.
18 Byla pak Betany blízko od Jeruzaléma, okolo
honů patnácte. 19 Mnozí pak z Židů byli přišli k
Martě a Mariji, aby je těšili pro smrt bratra jejich.
20 Tedy Marta, jakž uslyšela, že Ježíš jde, vyšla
proti němu, ale Maria doma seděla. 21 I řekla
Marta k Ježíšovi: Pane, kdybys ty byl zde, bratr
můj byl by neumřel. 22 Ale i nyníť vím, že cožkoli
požádal bys od Boha, dá tobě Bůh. 23 Dí jí Ježíš:
Vstaneť bratr tvůj. 24 Řekla jemu Marta: Vím, že
vstane při vzkříšení v den nejposlednější. 25 Řekl
jí Ježíš: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve
mne, byť pak i umřel, živ bude. 26 A každý, kdož
jest živ, a věří ve mne, neumřeť na věky. Věříš-
li tomu? 27 Řekla jemu: Ovšem, Pane, já jsem

uvěřila, že jsi ty Kristus, Syn Boží, kterýž měl
přijíti na svět. 28 A když to pověděla, odešla
a zavolala tajně Marie, sestry své, řkuci: Mistr
zde jest, a volá tebe. 29 Ona jakž to uslyšela,
vstala rychle, a šla k němu. 30 (Ještě pak byl
Ježíš nepřišel do městečka, ale byl na tom místě,
kdež vyšla byla proti němu Marta.) 31 Tedy Židé,
kteříž s ní byli v domě a těšili ji, viděvše Mariji,
že jest rychle vstala a vyšla, šli za ní, řkouce:
Jde k hrobu, aby tam plakala. 32 Ale Maria, když
tam přišla, kdež byl Ježíš, uzřevši jej, padla k
nohám jeho, a řekla jemu: Pane, bys ty byl zde,
bratr můj byl by neumřel. 33 Ježíš pak jakž uzřel,
ana pláče, i Židy, kteříž byli s ní přišli, ani plačí,
zastonal duchem, a zkormoutil se. 34 A řekl:
Kdež jste jej položili? Řkou jemu: Pane, pojď a
pohleď. 35 I zaplakal Ježíš. 36 Tedy řekli Židé: Aj,
kterak ho miloval! 37 Někteří pak z nich řekli:
Nemohl-liž jest tento, kterýž otevřel oči slepého,
učiniti i toho, aby tento neumřel? 38 Ježíš pak
opět zastonav sám v sobě, přišel k hrobu. Byla
pak jeskyně, a kámen byl svrchu položen na
ni. 39 I dí Ježíš: Zdvihněte kámen. Řekla
jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, již
smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest. 40 Dí jí Ježíš:
Všakť jsem řekl, že budeš-li věřiti, uzříš slávu
Boží. 41 Tedy zdvihli kámen, kdež byl mrtvý
pochován. Ježíš pak pozdvihl vzhůru očí a řekl:
Otče, děkuji tobě, že jsi mne slyšel. 42 Já zajisté
vím, že ty mne vždycky slyšíš, ale pro zástup,
kterýž okolo stojí, řekl jsem, aby věřili, že jsi

ty mne poslal. 43 A to pověděv, zavolal hlasem
velikým: Lazaře, pojď ven! 44 I vyšel, kterýž byl
umřel, maje svázané ruce i nohy rouchami, a
tvář jeho šatem byla obvinuta. Řekl jim Ježíš:
Rozvěžtež jej, a nechte, ať odejde. 45 Tedy mnozí
z Židů, kteříž byli přišli k Mariji, viděvše, co
jest učinil Ježíš, uvěřili v něho. 46 Někteří pak
z nich odešli k farizeům a pověděli jim, co jest
učinil Ježíš. 47 I sešli se přední kněží a farizeové
v radu, a pravili: Co činíme? Tento člověk
divy mnohé činí. 48 Necháme-li ho tak, všickni
uvěří v něho, i přijdou Římané, a odejmou místo
naše i lid. 49 Jeden pak z nich, jménem Kaifáš,
nejvyšším knězem jsa toho léta, řekl jim: Vy nic
nevíte, 50 Aniž co o tom přemyšlujete, že jest
užitečné nám, aby jeden člověk umřel za lid, a
ne, aby všecken tento národ zahynul. 51 Toho
pak neřekl sám od sebe, ale nejvyšším knězem
byv léta toho, prorokoval, že jest měl Ježíš umříti
za tento národ, 52 A netoliko za tento národ,
ale také, aby syny Boží rozptýlené shromáždil
v jedno. 53 Protož od toho dne spolu se o to
radili, aby jej zabili. 54 Ježíš pak již nechodil
zjevně mezi Židy, ale odšel odtud do krajiny,
kteráž byla blízko pouště, do města, jenž slove
Efraim, a tu bydlil s učedlníky svými. 55 Byla
pak blízko velikanoc Židovská. I šli mnozí do
Jeruzaléma z krajiny té před velikonocí, aby
se očistili. 56 I hledali Ježíše, a rozmlouvali
vespolek, v chrámě stojíce: Co se vám zdá, že
nepřišel k svátku? 57 Vydali pak byli přední

kněží a farizeové mandát, jestliže by kdo zvěděl,
kde by byl, aby pověděl, aby jej jali.

12

[1] Tedy Ježíš šestý den před velikonocí přišel do
Betany, kdežto byl Lazar, ten kterýž byl umřel,
jehož vzkřísil z mrtvých. [2] I připravili jemu
tu večeři, a Marta posluhovala, Lazar pak byl
jeden z stolících s nimi. [3] Maria pak vzavši
libru masti drahé z nardu výborného, pomazala
noh Ježíšových, a vytřela vlasy svými nohy
jeho. I naplněn jest dům vůní té masti. [4] Tedy
řekl jeden z učedlníků jeho, Jidáš, syn Šimona
Iškariotského, kterýž jej měl zraditi: [5] Proč tato
mast není prodána za tři sta peněz, a není dáno
chudým? [6] To pak řekl, ne že by měl péči o
chudé, ale že zloděj byl, a měšec měl, a to, což
do něho kladeno bylo, nosil. [7] Tedy řekl Ježíš:
Nech jí, ke dni pohřebu mého zachovala to.
[8] Chudé zajisté vždycky máte s sebou, ale mne
ne vždycky míti budete. [9] Zvěděl pak zástup
veliký z Židů o něm, že by tu byl. I přišli
tam, ne pro Ježíše toliko, ale také, aby Lazara
viděli, kteréhož byl vzkřísil z mrtvých. [10] Radili
se pak přední kněží, aby i Lazara zamordovali.
[11] Nebo mnozí z Židů odcházeli pro něho, a
uvěřili v Ježíše. [12] Potom nazejtří mnohý zástup,
kterýž byl přišel k svátku velikonočnímu, když
uslyšeli, že Ježíš jde do Jeruzaléma, [13] Nabrali
ratolestí palmových, a vyšli proti němu, a volali:
Spas nás! Požehnaný, jenž se béře ve jménu
Páně, Král Izraelský. [14] I dostav Ježíš oslátka,

vsedl na ně, jakož psáno jest: 15 Neboj se, dcero
Sionská, aj, Král tvůj béře se, na oslátku sedě.
16 Tomu pak nesrozuměli učedlníci jeho zprvu,
ale když oslaven byl Ježíš, tedy se rozpomenuli,
že jest to psáno bylo o něm a že jemu to učinili.
17 Vydával pak o něm svědectví zástup, kterýž
byl s ním, že Lazara povolal z hrobu a vzkřísil
jej z mrtvých. 18 Protož i v cestu vyšel jemu
zástup, když slyšeli, že by ten div učinil. 19 Tedy
farizeové pravili mezi sebou: Vidíte, že nic
neprospíváte? Aj, všecken svět postoupil po
něm. 20 Byli pak někteří Řekové z těch, kteříž
přicházívali, aby se modlili v svátek. 21 Ti také
přistoupili k Filipovi, kterýž byl od Betsaidy
Galilejské, a prosili ho, řkouce: Pane, chtěli
bychom Ježíše viděti. 22 Přišel Filip a pověděl
Ondřejovi, Ondřej pak a Filip pověděli Ježíšovi.
23 A Ježíš odpověděl jim, řka: Přišlať jest hodina,
aby oslaven byl Syn člověka. 24 Amen, amen
pravím vám: Zrno pšeničné padna v zemi,
neumře-li, onoť samo zůstane, a pakliť umře,
mnohý užitek přinese. 25 Kdož miluje duši svou,
ztratíť ji; a kdož nenávidí duše své na tomto
světě, k životu věčnému ostříhá jí. 26 Slouží-li
mi kdo, následujž mne; a kdež jsem já, tuť i můj
služebník bude. A bude-li mi kdo sloužiti, poctíť
ho Otec můj. 27 Nyní duše má zkormoucena
jest, a což dím? Otče, vysvoboď mne z této
hodiny. Ale proto jsem přišel k hodině této.
28 Otče, oslaviž jméno své. Tedy přišel hlas s
nebe řkoucí: I oslavil jsem, i ještě oslavím. 29 Ten
pak zástup, kterýž tu stál a to slyšel, pravil:

Zahřmělo. Jiní pravili: Anděl k němu mluvil.
30 Odpověděl Ježíš a řekl: Ne pro mneť hlas tento
se stal, ale pro vás. 31 Nyníť jest soud světa
tohoto, nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude
ven. 32 A já budu-liť povýšen od země, všecky
potáhnu k sobě. 33 (To pak pověděl, znamenaje,
kterou by smrtí měl umříti.) 34 Odpověděl jemu
zástup: My jsme slyšeli z Zákona, že Kristus
zůstává na věky, a kterakž ty pravíš, že musí býti
povýšen Syn člověka? Kdo jest to Syn člověka?
35 Tedy řekl jim Ježíš: Ještě na malý čas Světlo
s vámi jest. Choďte, dokud Světlo máte, ať vás
tma nezachvátí; nebo kdo chodí ve tmách, neví,
kam jde. 36 Dokud Světlo máte, věřte v Světlo,
abyste synové Světla byli. Toto pověděl Ježíš, a
odšed, skryl se před nimi. 37 A ačkoli tak mnohá
znamení činil před nimi, však jsou neuvěřili
v něho, 38 Aby se naplnila řeč Izaiáše pro-
roka, kterouž pověděl: Pane, kdo uvěřil kázaní
našemu a rámě Páně komu jest zjeveno? 39 Ale
protoť jsou nemohli věřiti, neb opět Izaiáš řekl:
40 Oslepil oči jejich a zatvrdil srdce jejich, aby
očima neviděli a srdcem nerozuměli a neobrátili
se, abych jich neuzdravil. 41 To pověděl Izaiáš,
když viděl slávu jeho a mluvil o něm. 42 A ačkoli
mnozí z knížat uvěřili v něho, však pro farizee
nevyznávali ho, aby ze školy nebyli vyobcováni.
43 Nebo milovali slávu lidskou více než slávu
Boží. 44 Ježíš pak zvolal a řekl: Kdo věří ve
mne, ne ve mneť věří, ale v toho, jenž mne
poslal. 45 A kdož vidí mne, vidí toho, kterýž
mne poslal. 46 Já Světlo na svět jsem přišel,

aby žádný, kdož věří ve mne, ve tmě nezůstal.
47 A slyšel-liť by kdo slova má, a nevěřil by, jáť
ho nesoudím; nebo nepřišel jsem, abych soudil
svět, ale abych spasen učinil svět. 48 Kdož mnou
pohrdá a nepřijímá slov mých, máť, kdo by jej
soudil. Slova, kteráž jsem mluvil, tať jej souditi
budou v nejposlednější den. 49 Nebo já sám od
sebe jsem nemluvil, ale ten, jenž mne poslal,
Otec, on mi přikázaní dal, co bych měl praviti
a mluviti. 50 A vím, že přikázání jeho jest život
věčný. A protož, což já mluvím, jakž mi pověděl
Otec, takť mluvím.

13

1 Před svátkem pak velikonočním, věda Ježíš,
že přišla hodina jeho, aby šel z tohoto světa k
Otci, milovav své, kteříž byli na světě, až do
konce je miloval. 2 A když večeřeli, (a ďábel již
byl vnukl v srdce Jidáše Šimona Iškariotského,
aby jej zradil,) 3 Věda Ježíš, že jemu Otec všecko
v ruce dal a že od Boha vyšel a k Bohu jde,
4 Vstal od večeře, a složil roucho své, a vzav
rouchu, přepásal se. 5 Potom nalil vody do
medenice, i počal umývati nohy učedlníků a
vytírati rouchou, kterouž byl přepásán. 6 Tedy
přišel k Šimonovi Petrovi. A on řekl jemu: Pane,
ty mi chceš nohy mýti? 7 Odpověděl Ježíš a řekl
jemu: Co já činím, ty nevíš nyní, ale potom zvíš.
8 Dí jemu Petr: Nebudeš ty mýti noh mých na
věky. Odpověděl jemu Ježíš: Neumyji-liť tebe,
nebudeš míti dílu se mnou. 9 Dí jemu Šimon
Petr: Pane, netoliko nohy mé, ale i ruce i hlavu.

10 Řekl jemu Ježíš: Kdož jest umyt, nepotřebuje,
než aby nohy umyl; nebo čist jest všecken. I
vy čistí jste, ale ne všickni. 11 Nebo věděl o
zrádci svém; protož řekl: Ne všickni čistí jste.
12 Když pak umyl nohy jejich a vzal na sebe
roucho své, posadiv se za stůl zase, řekl jim:
Víte-liž, co jsem učinil vám? 13 Vy nazýváte mne
Mistrem a Pánem, a dobře pravíte, jsemť zajisté.
14 Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a
Mistr, i vy máte jeden druhému nohy umývati.
15 Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož
jsem já učinil vám, i vy též činili. 16 Amen, amen
pravím vám: Není služebník větší pána svého,
ani posel větší nežli ten, kdož jej poslal. 17 Znáte-
li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti.
18 Ne o všechť vás pravím. Já vím, které jsem
vyvolil, ale musí to býti, aby se naplnilo písmo:
Ten, jenž jí chléb se mnou, pozdvihl proti mně
paty své. 19 Nyní pravím vám, prve než by se to
stalo, abyste, když se stane, uvěřili, že já jsem.
20 Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho,
kohož bych já poslal, mneť přijímá; a kdož mne
přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal. 21 A to
pověděv Ježíš, zkormoutil se v duchu, a osvědčil,
řka: Amen, amen pravím vám, že jeden z vás
mne zradí. 22 Tedy učedlníci vzhlédali na sebe
vespolek, pochybujíce, o kom by to pravil. 23 Byl
pak jeden z učedlníků Ježíšových, kterýž zpolehl
na klíně jeho, jehož miloval Ježíš. 24 Protož tomu
návěští dal Šimon Petr, aby se zeptal, kdo by
to byl, o němž praví? 25 A on odpočívaje na
prsech Ježíšových, řekl jemu: Pane, kdo jest?

26 Odpověděl Ježíš: Ten jest, komuž já omočené
skyvy chleba podám. A omočiv skyvu chleba,
podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského. 27 A
hned po vzetí toho chleba vstoupil do něho satan.
I řekl jemu Ježíš: Co činíš, čiň spěšně. 28 Tomu
pak žádný z přísedících nerozuměl, k čemu by
jemu to řekl. 29 Nebo někteří se domnívali,
poněvadž Jidáš měšec měl, že by jemu řekl Ježíš:
Nakup těch věcí, kterýchž jest nám potřebí k
svátku, anebo aby něco chudým dal. 30 A on
vzav skyvu chleba, hned vyšel. A byla již noc.
31 Když pak on vyšel, dí Ježíš: Nyníť oslaven
jest Syn člověka, a Bůh oslaven jest v něm. 32 A
poněvadž Bůh oslaven jest v něm, i Bůh oslaví
jej sám v sobě, a to hned oslaví jej. 33 Synáčkové,
ještě maličko s vámi jsem. Hledati mne budete, a
jakož jsem řekl Židům: Kam já jdu, vy nemůžete
přijíti, tak i vám pravím nyní. 34 Přikázání nové
dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož
já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali
jeden druhého. 35 Po tomť poznají všickni, že
jste moji učedlníci, budete-li míti lásku jedni k
druhým. 36 Dí jemu Šimon Petr: Pane, kam jdeš?
Odpověděl mu Ježíš: Kam já jdu, nemůžeš ty
nyní jíti za mnou, ale půjdeš potom. 37 Dí jemu
Petr: Pane, proč bych nemohl nyní jíti za tebou?
A já duši svou za tebe položím. 38 Odpověděl
jemu Ježíš: Duši svou za mne položíš? Amen
pravím tobě: Nezazpíváť kohout, až mne třikrát
zapříš.

14

1 Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i
ve mne věřte. 2 V domu Otce mého příbytkové
mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám.
3 Jduť, abych vám připravil místo. A odejdu-liť,
a připravím vám místo, zaseť přijdu, a poberu
vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy
byli. 4 A kam já jdu, víte, i cestu víte. 5 Dí
jemu Tomáš: Pane, nevíme, kam jdeš. A kterak
můžeme cestu věděti? 6 Dí jemu Ježíš: Já jsem
cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci
než skrze mne. 7 Byste znali mne, také i Otce
mého znali byste; a již nyní jej znáte, a viděli
jste ho. 8 Řekl jemu Filip: Pane, ukaž nám Otce,
a dostiť jest nám. 9 Dí jemu Ježíš: Tak dlouhý
čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe,
kdož vidí mne, vidí Otce, a kterak ty pravíš: Ukaž
nám Otce? 10 A což nevěříš, že já v Otci a Otec
ve mně jest? Slova, kteráž já mluvím vám, sám
od sebe nemluvím, ale Otec ve mně přebývaje,
onť činí skutky. 11 Věřtež mi, že jsem já v Otci
a Otec ve mně; nebo aspoň pro samy skutky
věřte mi. 12 Amen, amen pravím vám: Kdož
věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti
bude, a větší nad ty činiti bude. Nebo já jdu
k Otci svému. 13 A jestliže byste co prosili ve
jménu mém, toť učiním, aby oslaven byl Otec
v Synu. 14 Budete-li zač prositi ve jménu mém,
jáť učiním. 15 Milujete-li mne, přikázání mých
ostříhejte. 16 A jáť prositi budu Otce, a jiného
Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky,
17 Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo

nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, nebť u
vás přebývá a v vás bude. 18 Neopustímť vás
sirotků, přijduť k vám. 19 Ještě maličko, a svět
mne již neuzří, ale vy uzříte mne; nebo já živ
jsem, a i vy živi budete. 20 V ten den vy poznáte,
že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já v
vás. 21 Kdož by měl přikázaní má a ostříhal
jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož
mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť
jej budu milovati a zjevím jemu samého sebe.
22 Řekl jemu Judas, ne onen Iškariotský: Pane,
jakž jest to, že sebe nám zjeviti chceš, a ne světu?
23 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li mne
kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude
jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u
něho učiníme. 24 Kdož pak nemiluje mne, slov
mých neostříhá; a slovo, kteréž slyšíte, neníť
mé, ale toho, kterýž mne poslal, Otcovo. 25 Toto
mluvil jsem vám, u vás přebývaje. 26 Utěšitel
pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve
jménu mém, onť vás naučí všemu a připomeneť
vám všecko, což jsem koli mluvil vám. 27 Pokoj
zůstavuji vám, pokoj můj dávám vám; ne jako
svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce
vaše, ani strachuj. 28 Slyšeli jste, že já řekl jsem
vám: Jdu, a zase přijdu k vám. Kdybyste mne
milovali, radovali byste se jistě, že jsem řekl:
Jdu k Otci; nebo Otec větší mne jest. 29 A nyní
pověděl jsem vám, prve nežli by se stalo, abyste,
když se stane, uvěřili. 30 Již nemnoho mluviti
budu s vámi; neboť jde Kníže tohoto světa, ale
nemáť nic na mně. 31 Ale aby poznal svět, že

miluji Otce, a jakož mi přikázání dal Otec, tak
činím. Vstaňte, pojďme odtud.

15

1 Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec můj
vinař jest 2 Každou ratolest, kteráž ve mně
nenese ovoce, odřezuje, a každou, kteráž nese
ovoce, čistí, aby hojnější ovoce nesla. 3 Již
vy čisti jste pro řeč, kterouž jsem mluvil vám.
4 Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest
nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-
li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve
mně. 5 Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo
zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce
mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti.
6 Nezůstal-li by kdo ve mně, vyvržen bude ven
jako ratolest, a uschneť, a sberouť ty ratolesti
a na oheň uvrhou a shoříť. 7 Zůstanete-li ve
mně, a slova má zůstanou-liť v vás, což byste
koli chtěli, proste, a staneť se vám. 8 V tomť bývá
oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojné, a takť
budete moji učedlníci. 9 Jakož miloval mne Otec,
tak i já miloval jsem vás. Zůstaňtež v milování
mém. 10 Budete-li zachovávati přikázaní má,
zůstanete v mém milování, jakož i já přikázání
Otce svého zachoval jsem, i zůstávám v jeho
milování. 11 Toto mluvil jsem vám, aby radost
má zůstala v vás, a radost vaše aby byla plná.
12 Totoť jest přikázání mé, abyste se milovali
vespolek, jako i já miloval jsem vás. 13 Většího
milování nad to žádný nemá, než aby duši svou
položil za přátely své. 14 Vy přátelé moji jste,

učiníte-li to, což já přikazuji vám. 15 Již vás neb-
udu více nazývati služebníky, nebo služebník
neví, co by činil pán jeho. Ale vás jsem nazval
přáteli, nebo všecko, což jsem koli slyšel od Otce
svého, oznámil jsem vám. 16 Ne vy jste mne
vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavil, abyste
šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo,
aby zač byste koli prosili Otce ve jménu mém,
dal vám. 17 To přikazuji vám, abyste se milovali
vespolek. 18 Jestližeť vás svět nenávidí, víte, žeť
jest mne prve než vás v nenávisti měl. 19 Byste
byli z světa, svět, což jest jeho, miloval by; že
pak nejste z světa, ale já z světa vyvolil jsem
vás, protož vás svět nenávidí. 20 Pamatujte na
řeč mou, kterouž jsem já mluvil vám: Neníť
služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně
protivili, i vámť se protiviti budou; poněvadž
jsou řeči mé šetřili, i vaší šetřiti budou. 21 Ale
toto všecko učiní vám pro jméno mé; nebo
neznají toho, jenž mne poslal. 22 Kdybych byl
nepřišel a nemluvil jim, hříchu by neměli; ale
nyní výmluvy nemají z hříchu svého. 23 Kdož
mne nenávidí, i Otceť mého nenávidí. 24 Bych
byl skutků nečinil mezi nimi, jichžto žádný jiný
nečinil, hříchu by neměli; ale nyní jsou i viděli,
i nenáviděli, i mne i Otce mého. 25 Ale musilo
tak býti, aby se naplnila řeč, kteráž v Zákoně
jejich napsána jest: Že v nenávisti měli mne bez
příčiny. 26 Když pak přijde Utěšitel, kteréhož já
pošli vám od Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce
pochází, tenť svědectví vydávati bude o mně.
27 Ano i vy svědectví vydávati budete, nebo od

počátku se mnou jste.

16

1 Toto mluvil jsem vám, abyste se nezhoršili.
2 Vypovědíť vás ze škol, ano přijdeť čas, že
všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se
bude, že tím Bohu slouží. 3 A toť učiní vám proto,
že nepoznali Otce ani mne. 4 Ale toto mluvil jsem
vám, abyste, když přijde ten čas, rozpomenuli se
na to, že jsem já to předpověděl vám. Tohoť jsem
vám s počátku nemluvil, neb jsem byl s vámi.
5 Nyní pak jdu k tomu, kterýž mne poslal, a žádný
z vás neptá se mne: Kam jdeš? 6 Ale že jsem vám
tyto věci mluvil, zámutek naplnil srdce vaše. 7 Já
pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné,
abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel
nepřijde k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám.
8 A onť přijda, obviňovati bude svět z hříchu, a
z spravedlnosti, a z soudu. 9 Z hříchu zajisté, že
nevěří ve mne; 10 A z spravedlnosti, že jdu k Otci,
a již více neuzříte mne; 11 Z soudu pak, že Kníže
tohoto světa již jest odsouzeno. 12 Ještěť bych
měl mnoho mluviti vám, ale nemůžete snésti
nyní. 13 Ale když přijde ten Duch pravdy, uvedeť
vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluviti
sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluviti bude;
ano i budoucí věci zvěstovati bude vám. 14 Onť
mne oslaví; nebo z mého vezme, a zvěstuje
vám. 15 Všecko, cožkoli má Otec, mé jest. Protož
jsem řekl, že z mého vezme, a zvěstuje vám.
16 Maličko, a neuzříte mne, a opět maličko,
a uzříte mne; nebo já jdu k Otci. 17 I řekli
někteří z učedlníků jeho mezi sebou: Co jest

to, že praví nám: Maličko, a neuzříte mne,
a opět maličko, a uzříte mne, a že já jdu k
Otci? 18 Protož pravili: Co jest to, že praví:
Maličko? Nevíme, co praví. 19 I poznal Ježíš,
že se ho chtěli otázati. I řekl jim: O tom tížete
mezi sebou, že jsem řekl: Maličko, a neuzříte
mne, a opět maličko, a uzříte mne? 20 Amen,
amen pravím vám, že plakati a kvíliti budete
vy, ale svět se bude radovati; vy pak se budete
rmoutiti, ale zámutek váš obrátíť se v radost.
21 Žena, když rodí, zámutek má, nebo přišla
hodina její; ale když porodí dítě, již nepamatuje
na soužení, pro radost, že se narodil člověk na
svět. 22 Protož i vy zámutek máte nyní, ale
opět uzřím vás, a radovati se bude srdce vaše,
a radosti vaší žádný neodejme od vás. 23 A v ten
den nebudete se mne tázati o ničemž. Amen,
amen pravím vám: Že zač byste koli prosili
Otce ve jménu mém, dáť vám. 24 Až dosavad
za nic jste neprosili ve jménu mém. Prostež, a
vezmete, aby radost vaše doplněna byla. 25 Toto
v příslovích mluvil jsem vám; přijdeť hodina,
když již ne v příslovích budu mluviti vám, ale
zjevně o Otci svém zvěstovati budu vám. 26 V ten
den ve jménu mém prositi budete, a nepravímť
vám, že já budu prositi Otce za vás. 27 Nebo sám
Otec miluje vás, proto že jste vy mne milovali,
a uvěřili, že jsem já od Boha vyšel. 28 Vyšelť
jsem od Otce, a přišel jsem na svět; a opět
opouštím svět, a jdu k Otci. 29 Řkou jemu
učedlníci jeho: Aj, nyní zjevně mluvíš, a přísloví
žádného nepravíš. 30 Nyní víme, že víš všecko,

a nepotřebuješ, aby se kdo tebe tázal. Skrze
to věříme, že jsi od Boha přišel. 31 Odpověděl
jim Ježíš: Nyní věříte. 32 Aj, přijdeť hodina,
anobrž již přišla, že se rozprchnete jeden každý
k svému, a mne samého necháte. Ale nejsemť
sám, nebo Otec se mnou jest. 33 Tyto věci
mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na
světě soužení míti budete, ale doufejtež, játť jsem
přemohl svět.

17

1 To pověděv Ježíš, i pozdvihl očí svých k nebi
a řekl: Otče, přišlať jest hodina, oslaviž Syna
svého, aby i Syn tvůj oslavil tebe; 2 Jakož jsi
dal jemu moc nad každým člověkem, aby těm
všechněm, kteréž jsi dal jemu, on život věčný
dal. 3 Totoť jest pak věčný život, aby poznali
tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal,
Ježíše Krista. 4 Játť jsem oslavil tebe na zemi;
dílo jsem vykonal, kteréž jsi mi dal, abych činil.
5 A nyní oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého,
slávou, kterouž jsem měl u tebe, prve nežli svět
byl. 6 Oznámil jsem jméno tvé lidem, kteréž jsi
mi dal z světa. Tvojiť jsou byli, a mně jsi je dal,
a řeč tvou zachovali. 7 A nyní poznali, že všecky
věci, kteréž jsi mi dal, od tebe jsou. 8 Nebo slova,
kteráž jsi mi dal, dal jsem jim; a oni přijali, a
poznali vpravdě, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili,
že jsi ty mne poslal. 9 Já za ně prosím, ne za svět
prosím, ale za ty, kteréž jsi mi dal, nebo tvoji
jsou. 10 A všecky věci mé tvé jsou, a tvé mé jsou,
a já oslaven jsem v nich. 11 Již pak více nejsem

na světě, ale oni jsou na světě, a já k tobě jdu.
Otče svatý, ostříhejž jich ve jménu svém, kteréž
jsi mi dal, ať by byli jedno jako i my. 12 Dokudž
jsem s nimi byl na světě, já jsem jich ostříhal ve
jménu tvém. Kteréž jsi mi dal, zachoval jsem, a
žádný z nich nezahynul, než syn zatracení, aby
#se Písmo naplnilo. 13 Ale nyní k tobě jdu, a toto
mluvím na světě, aby měli radost mou plnou v
sobě. 14 Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich
nenáviděl; nebo nejsou z světa, jako i já nejsem z
světa. 15 Neprosímť, abys je vzal z světa, ale abys
jich zachoval od zlého. 16 Z světať nejsou, jakož i
já nejsem z světa. 17 Posvětiž jich v pravdě své,
slovo tvé pravda jest. 18 Jakož jsi mne poslal na
svět, i já jsem je poslal na svět. 19 A já posvěcuji
sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v
pravdě. 20 Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za
ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne,
21 Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně,
a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil
svět, že jsi ty mne poslal. 22 A já slávu, kterouž
jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jakož i
my jedno jsme. 23 Já v nich, a ty ve mně, aby
dokonáni byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi
ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs i mne
miloval. 24 Otče, kteréž jsi mi dal, chciť, kdež
jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na
slávu mou, kteroužs mi dal; nebo jsi mne miloval
před ustanovením světa. 25 Otče spravedlivý,
tebeť jest svět nepoznal, ale já jsem tebe poznal,
a i tito poznali, že jsi ty mne poslal. 26 A známéť
jsem jim učinil jméno tvé, a ještě známo učiním,

aby to milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v
nich, a i já v nich.

18

1 To když pověděl Ježíš, vyšel s učedlníky
svými přes potok Cedron, kdež byla zahrada;
do kteréžto všel on i učedlníci jeho. 2 Věděl
pak i Jidáš, zrádce jeho, to místo; nebo často
chodíval tam Ježíš s učedlníky svými. 3 Protož
Jidáš pojav s sebou zástup, a od předních kněží
a farizeů služebníky, přišel tam s lucernami
a s pochodněmi a s zbrojí. 4 Ježíš pak věda
všecko, což přijíti mělo na něj, vyšed proti nim,
řekl jim: Koho hledáte? 5 Odpověděli jemu:
Ježíše Nazaretského. Řekl jim Ježíš: Játť jsem.
Stál pak s nimi i Jidáš, zrádce jeho. 6 A jakž
řekl jim: Já jsem, postoupili nazpět, a padli na
zem. 7 I otázal se jich opět: Koho hledáte?
A oni řekli: Ježíše Nazaretského. 8 Odpověděl
Ježíš: Pověděl jsem vám, že já jsem. Poněvadž
tedy mne hledáte, nechtež těchto, ať odejdou.
9 Aby se naplnila řeč, kterouž byl pověděl: Že
které jsi mi dal, neztratil jsem z nich žádného.
10 Tedy Šimon Petr, maje meč, vytrhl jej a udeřil
služebníka nejvyššího kněze a uťal mu ucho jeho
pravé. A bylo jméno služebníka toho Malchus.
11 I řekl Ježíš Petrovi: Schovej meč svůj do
pošvy. Což nemám píti kalicha, kterýž mi dal
Otec? 12 Tedy zástup a hejtman a služebníci
Židovští jali Ježíše, a svázali jej. 13 A vedli
ho k Annášovi nejprve; nebo byl test Kaifášův,
kterýž byl nejvyšším knězem toho léta. 14 Kaifáš

pak byl ten, kterýž byl radu dal Židům, že by
užitečné bylo, aby člověk jeden umřel za lid.
15 Šel pak za Ježíšem Šimon Petr a jiný učedlník.
A ten učedlník byl znám nejvyššímu knězi, i všel
s Ježíšem do síně nejvyššího kněze. 16 Ale Petr
stál u dveří vně. I vyšel ten druhý učedlník,
kterýž byl znám nejvyššímu knězi, a promluvil
s vrátnou, i uvedl tam Petra. 17 Tedy řekla
Petrovi děvečka vrátná: Nejsi-liž i ty z učedlníků
člověka toho? Řekl on: Nejsem. 18 Stáli pak tu
služebníci a pacholci, kteříž oheň udělali, nebo
zima bylo, i zhřívali se. A byl s nimi také i
Petr, stoje tu a zhřívaje se. 19 Tedy nejvyšší
kněz tázal se Ježíše o učedlnících jeho a o učení
jeho. 20 Odpověděl jemu Ježíš: Já zjevně mluvil
jsem světu, já vždycky učíval jsem v škole a v
chrámě, kdežto se odevšad Židé scházejí, a tajně
jsem nic nemluvil, 21 Co se mne ptáš? Ptej se
těch, kteříž mne slýchali, co jsem jim mluvil.
Aj, tiť vědí, co jsem já mluvil. 22 A když on to
pověděl, jeden z služebníků, stoje tu, dal poliček
Ježíšovi, řka: Tak-liž odpovídáš nejvyššímu
knězi? 23 Odpověděl mu Ježíš: Mluvil-li jsem
zle, svědectví vydej o zlém; pakli dobře, proč
mne tepeš? 24 I poslal jej Annáš svázaného k
Kaifášovi nejvyššímu knězi. 25 Stál pak Šimon
Petr, a zhříval se. Tedy řekli jemu: Nejsi-liž i
ty z učedlníků jeho? Zapřel on a řekl: Nejsem.
26 Dí jemu jeden z služebníků nejvyššího kněze,
příbuzný toho, kterémuž Petr uťal ucho: Zdaž
jsem já tebe neviděl s ním v zahradě? 27 Tedy

Petr opět zapřel. A hned kohout zazpíval. 28 I
vedli Ježíše od Kaifáše do radného domu, a bylo
ráno. Oni pak nevešli do radného domu, aby
se neposkvrnili, ale aby jedli beránka. 29 Tedy
vyšel k nim Pilát ven a řekl: Jakou žalobu vedete
proti člověku tomuto? 30 Odpověděli a řekli
jemu: Byť tento nebyl zločinec, nedali bychom
ho tobě. 31 I řekl jim Pilát: Vezměte vy jej,
a podle Zákona vašeho suďte ho. I řekli mu
Židé: Námť nesluší zabíti žádného. 32 Aby se
řeč Ježíšova naplnila, kterouž řekl, znamenaje,
kterou by smrtí měl umříti. 33 Tedy Pilát všel
opět do radného domu, i povolal Ježíše a řekl
jemu: Ty-li jsi Král Židovský? 34 Odpověděl
Ježíš: Sám-li od sebe to pravíš, čili jiní tobě
pověděli o mně? 35 Odpověděl Pilát: Zdaliž jsem
já Žid? Národ tvůj a přední kněží dali mi tebe.
Co jsi učinil? 36 Odpověděl Ježíš: Království
mé není z tohoto světa. Byť z tohoto světa
bylo království mé, služebníci moji bránili by
mne, abych nebyl vydán Židům. Ale nyní mé
království není odsud. 37 I řekl jemu Pilát: Tedy
král jsi ty? Dí Ježíš: Ty pravíš, že já král jsem.
Játť jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svět
přišel, abych svědectví vydal pravdě. Každý,
kdož jest z pravdy, slyší hlas můj. 38 Dí jemu
Pilát: Co jest pravda? A když to řekl, opět
vyšel k Židům, a dí jim: Já na něm žádné viny
nenalézám. 39 Ale jest obyčej váš, abych vám
propustil jednoho vězně na velikunoc. Chcete-
liž tedy, ať vám propustím Krále Židovského?

[40] I zkřikli opět všickni, řkouce: Ne toho, ale
Barabbáše. Byl pak Barabbáš lotr.

19

[1] Tedy vzal Pilát Ježíše, a zbičoval jej. [2] A
žoldnéři zpletše korunu z trní, vstavili na hlavu
jeho, a pláštěm šarlatovým přioděli jej. [3] A
říkali: Zdráv buď, Králi Židovský. A dávali jemu
poličky. [4] I vyšel opět ven Pilát, a řekl jim:
Aj, vyvedu jej vám ven, abyste poznali, žeť na
něm žádné viny nenalézám. [5] Tedy vyšel Ježíš
ven, nesa trnovou korunu a plášť šarlatový. I
řekl jim Pilát: Aj, člověk. [6] A jakž jej uzřeli
přední kněží a služebníci jejich, zkřikli řkouce:
Ukřižuj, ukřižuj ho. Dí jim Pilát: Vezmětež vy
jej a ukřižujte, nebo já na něm viny nenalézám.
[7] Odpověděli jemu Židé: My Zákon máme, a
podle Zákona našeho máť umříti, nebo Synem
Božím se činil. [8] A když Pilát uslyšel tuto řeč,
více se obával. [9] I všel do radného domu zase, a
řekl Ježíšovi: Odkud jsi ty? Ale Ježíš nedal jemu
odpovědi. [10] Tedy řekl jemu Pilát: Nemluvíš se
mnou? Nevíš-liž, že mám moc ukřižovati tě a
moc mám propustiti tebe? [11] Odpověděl Ježíš:
Neměl bys nade mnou moci nižádné, byť nebylo
dáno s hůry; protož, kdoť jest mne tobě vydal,
většíť hřích má. [12] Od té chvíle hledal Pilát
propustiti ho. Ale Židé volali řkouce: Propustíš-
li tohoto, nejsi přítel císařův; nebo každý, kdož
se králem činí, protiví se císaři. [13] Tedy Pilát
uslyšev tu řeč, vyvedl ven Ježíše, a sedl na
soudné stolici na místě, kteréž slove Litostrotos,

a Židovsky Gabbata. [14] A byl den připravování
před velikonocí, okolo šesté hodiny. I řekl
Židům: Aj, král váš. [15] Oni pak zkřikli: Vezmi,
vezmi a ukřižuj jej. Řekl jim Pilát: Krále vašeho
ukřižuji? Odpověděli přední kněží: Nemámeť
krále, než císaře. [16] Tedy vydal jim ho, aby
byl ukřižován. I pojali Ježíše a vedli jej ven.
[17] A on nesa kříž svůj, šel až na místo, kteréž
slove popravné, a Židovsky Golgota. [18] Kdežto
ukřižovali ho, a s ním jiné dva s obou stran,
a v prostředku Ježíše. [19] Napsal pak i nápis
Pilát, a vstavil na kříž. A bylo napsáno: Ježíš
Nazaretský, Král Židovský. [20] Ten pak nápis
mnozí z Židů čtli; nebo blízko města bylo to
místo, kdež ukřižován byl Ježíš. A bylo psáno
Židovsky, Řecky a Latině. [21] Tedy přední kněží
Židovští řekli Pilátovi: Nepiš: Král Židovský, ale
že on řekl: Král Židovský jsem. [22] Odpověděl
Pilát: Co jsem psal, psal jsem. [23] Žoldnéři
pak, když Ježíše ukřižovali, vzali roucha jeho,
a učinili čtyři díly, každému rytíři díl jeden,
vzali také i sukni, kterážto sukně byla nešívaná,
ale odvrchu všecka naskrze setkaná. [24] I řekli
mezi sebou: Neroztrhujme jí, ale losujme o
ni, čí bude. Aby se naplnilo písmo, řkoucí:
Rozdělili sobě roucho mé, a o můj oděv metali
los. A žoldnéři zajisté tak učinili. [25] Stály
pak blízko kříže Ježíšova matka jeho a sestra
matky jeho, Maria, manželka Kleofášova, a
Maria Magdaléna. [26] Tedy Ježíš uzřev matku a
učedlníka tu stojícího, kteréhož miloval, řekl k

matce své: Ženo, aj, syn tvůj. 27 Potom řekl
učedlníkovi: Aj, matka tvá. A od té hodiny
přijal ji učedlník ten k sobě. 28 Potom věda
Ježíš, že již všecko jiné dokonáno jest, aby se
naplnilo písmo, řekl: Žízním. 29 Byla pak tu
postavena nádoba plná octa. Tedy oni naplnili
houbu octem, a obloživše yzopem, podali k
ústům jeho. 30 A když okusil Ježíš octa, řekl:
Dokonánoť jest. A nakloniv hlavy, ducha Otci
poručil. 31 Židé pak, aby nezůstala na kříži těla
na sobotu, poněvadž byl den připravování, (byl
zajisté veliký ten den sobotní,) prosili Piláta, aby
zlámáni byli hnátové jejich a aby byli složeni. 32 I
přišli žoldnéři, a prvnímu zajisté zlámali hnáty,
i druhému, kterýž ukřižován byl s ním. 33 Ale
k Ježíšovi přišedše, jakž uzřeli jej již mrtvého,
nelámali hnátů jeho. 34 Ale jeden z žoldnéřů
bok jeho kopím otevřel, a hned vyšla krev a
voda. 35 A ten, jenž viděl, svědectví vydal, a
pravé jest svědectví jeho; onť ví, že pravé věci
praví, abyste i vy věřili. 36 Stalo se pak to,
aby se naplnilo Písmo: Kost jeho žádná nebude
zlámána. 37 A opět jiné Písmo dí: Uzříť, v koho
jsou bodli. 38 Potom pak prosil Piláta Jozef z
Arimatie, (kterýž byl učedlník Ježíšův, ale tajný,
pro strach Židovský,) aby sňal tělo Ježíšovo. I
dopustil Pilát. A on přišed, i sňal tělo Ježíšovo.
39 Přišel pak i Nikodém, (kterýž byl prve přišel k
Ježíšovi v noci,) nesa smíšení mirry a aloes okolo
sta liber. 40 Tedy vzali tělo Ježíšovo, a obvinuli
je prostěradly s vonnými věcmi, jakž obyčej jest

Židům se pochovávati. 41 A byla na tom místě,
kdež ukřižován byl, zahrada, a v zahradě hrob
nový, v němžto ještě žádný nebyl pochován.
42 Protož tu pro den připravování Židovský, že
blízko byl hrob, položili Ježíše.

20

1 První pak den po sobotě Maria Magdaléna
přišla ráno k hrobu, když ještě tma bylo. I
uzřela kámen odvalený od hrobu. 2 I běžela
odtud a přišla k Šimonovi Petrovi a k jinému
učedlníku, jehož miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali
Pána z hrobu, a nevíme, kde jsou jej položili.
3 Tedy vyšel Petr a jiný učedlník, a šli k hrobu.
4 I běželi oba spolu. Ale ten druhý učedlník
předběhl Petra, a přišel prve k hrobu. 5 A
nachýliv se, uzřel prostěradla položená, ale však
tam nevšel. 6 Tedy přišel Šimon Petr, za ním jda,
a všel do hrobu. I uzřel prostěradla položená,
7 A rouchu, kteráž byla na hlavě jeho, ne s
prostěradly položenou, ale obzvláštně svinutou
na jednom místě. 8 Potom všel i ten druhý
učedlník, kterýž byl prve přišel k hrobu, i uzřel
a uvěřil. 9 Nebo ještě neznali Písma, že měl
Kristus z mrtvých vstáti. 10 I odešli zase ti
učedlníci tam, kdež prve byli. 11 Ale Maria stála
u hrobu vně, plačici. A když plakala, naklonila
se do hrobu. 12 A uzřela dva anděly v bílém
rouše sedící, jednoho u hlavy a druhého u noh,
tu kdež bylo položeno tělo Ježíšovo. 13 Kteřížto
řekli jí: Ženo, co pláčeš? I dí jim: Vzali Pána
mého, a nevím, kde ho položili. 14 To když řekla,

obrátila se zpátkem, a uzřela Ježíše, an stojí,
ale nevěděla, by Ježíš byl. 15 Dí jí Ježíš: Ženo,
co pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívajici se,
že by zahradník byl, řekla jemu: Pane, vzal-
lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej
vezmu. 16 Řekl jí Ježíš: Maria. Obrátivši se ona,
řekla jemu: Rabbóni, jenž se vykládá: Mistře.
17 Dí jí Ježíš: Nedotýkejž se mne; neb jsem ještě
nevstoupil k Otci svému. Ale jdiž k bratřím mým,
a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci
vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu. 18 I
přišla Maria Magdaléna, zvěstujici učedlníkům,
že by viděla Pána a že jí to pověděl. 19 Když
pak byl večer toho dne, kterýž jest první po
sobotě, a dveře byly zavříny, kdež byli učedlníci
shromážděni, pro strach Židovský, přišel Ježíš,
a stál u prostřed, a řekl jim: Pokoj vám. 20 A to
pověděv, ukázal jim ruce i bok svůj. I zradovali
se učedlníci, vidouce Pána. 21 Tedy řekl jim
opět: Pokoj vám. Jakož mne poslal Otec, tak
i já posílám vás. 22 To pověděv, dechl, a řekl
jim: Přijměte Ducha svatého. 23 Kterýmžkoli
odpustili byste hříchy, odpouštějíť se jim; a
kterýmžkoli zadrželi byste je, zadržániť jsou.
24 Tomáš pak jeden ze dvanácti, jenž sloul
Didymus, nebyl s nimi, když byl přišel Ježíš. 25 I
řekli jemu jiní učedlníci: Viděli jsme Pána. A on
řekl jim: Leč uzřím v rukou jeho bodení hřebů,
a vpustím prst svůj v místo hřebů, a ruku svou
vložím v bok jeho, nikoli neuvěřím. 26 A po osmi
dnech opět učedlníci jeho byli vnitř, a Tomáš s
nimi. Přišel Ježíš, a dveře byly zavříny, i stál

uprostřed a řekl: Pokoj vám. 27 Potom řekl k
Tomášovi: Vložiž prst svůj sem, a viz ruce mé, a
vztáhni ruku svou, a vpusť v bok můj, a nebudiž
nevěřící, ale věřící. 28 I odpověděl Tomáš a řekl
jemu: Pán můj a Bůh můj. 29 Dí jemu Ježíš:
Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení,
kteříž neviděli, a uvěřili. 30 Mnohé zajisté i jiné
divy činil Ježíš před obličejem učedlníků svých,
kteréž nejsou psány v knize této. 31 Ale toto
psáno jest, abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn
Boží, a abyste věříce, život věčný měli ve jménu
jeho.

21

1 Potom opět zjevil se Ježíš učedlníkům u
moře Tiberiadského. A zjevil se takto: 2 Byli
spolu Šimon Petr a Tomáš, jenž sloul Didymus,
a Natanael, jenž byl z Kány Galilejské, a synové
Zebedeovi, a jiní z učedlníků jeho dva. 3 Dí
jim Šimon Petr: Půjdu ryb loviti. Řekli jemu:
Půjdeme i my s tebou. I šli, a vstoupili na
lodí hned; a té noci nic nepopadli. 4 A když
bylo již ráno, stál Ježíš na břehu. Nevěděli
však učedlníci, by Ježíš byl. 5 Tedy dí jim Ježíš:
Dítky, máte-li jakou krmičku? Odpověděli jemu:
Nemáme. 6 On pak řekl jim: Zavrztež sít na
pravou stranu lodí, a naleznete. I zavrhli sít
a hned nemohli jí táhnouti pro množství ryb.
7 I řekl učedlník ten, kteréhož miloval Ježíš,
Petrovi: Pán jest. A Šimon Petr, jakž uslyšel,
že Pán jest, opásal se po košili, (nebo byl nah,)
a pustil se do moře. 8 Jiní také učedlníci na

lodí plavili se, (nebo nedaleko byli od břehu,
asi okolo dvou set loket,) táhnouce sít plnou
ryb. [9] A jakž vystoupili na břeh, uzřeli řeřavé
uhlí a rybu svrchu položenou a chléb. [10] Řekl
jim Ježíš: Přineste z ryb, kterýchž jste nalapali
nyní. [11] Vstoupil pak Šimon Petr a vytáhl
sít na zem, plnou ryb velikých, jichž bylo sto
padesáte a tři. A ačkoli jich tak mnoho bylo,
však neztrhala se sít. [12] Řekl jim Ježíš: Pojďte,
obědujte. Žádný pak z učedlníků neodvážil
se ho otázati: Ty kdo jsi? vědouce, že Pán
jest. [13] I přišel Ježíš, a vzal chléb, a dával
jim, i rybu též. [14] To již po třetí ukázal se
Ježíš učedlníkům svým, vstav z mrtvých. [15] A
když poobědvali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi:
Šimone, synu Jonášův, miluješ-li mne více nežli
tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě
miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé. [16] Řekl jemu
opět po druhé: Šimone Jonášův, miluješ-li mne?
Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji.
Dí jemu: Pasiž ovce mé. [17] Řekl jemu po třetí:
Šimone Jonášův, miluješ-li mne? I zarmoutil se
Petr proto, že jemu řekl po třetí: Miluješ-li mne?
A odpověděl jemu: Pane, ty znáš všecko, ty víš,
že tě miluji. Řekl jemu Ježíš: Pasiž ovce mé.
[18] Amen, amen pravím tobě: Když jsi byl mladší,
opasovals se a chodíval jsi, kams chtěl; ale když
se zstaráš, ztáhneš ruce své, a jiný tě opáše, a
povede, kamž ty nechceš. [19] To pak pověděl,
znamenaje, kterou by smrtí měl oslaviti Boha.

A to pověděv, řekl jemu: Pojď za mnou. [20] I
obrátiv se Petr, uzřel toho učedlníka, kteréhož
miloval Ježíš, an jde za ním, kterýž i odpočíval
za večeří na prsech jeho, a byl řekl: Pane, kdo
jest ten, kterýž tě zradí? [21] Toho viděv Petr, dí
k Ježíšovi: Pane, co pak tento? [22] Řekl jemu
Ježíš: Chci-li ho nechati, dokudž nepřijdu, co
tobě po tom? Ty pojď za mnou. [23] I vyšla řeč
ta mezi bratří, že by učedlník ten neměl umříti.
A neřekl byl jemu Ježíš, že by neměl umříti, ale
řekl: Chci-li ho nechati, dokudž nepřijdu, co tobě
po tom? [24] Toť jest učedlník ten, kterýž svědectví
vydává o těchto věcech, a napsal toto, a víme,
že pravé jest svědectví jeho. [25] Jestiť pak i jiných
mnoho věcí, kteréž činil Ježíš, kteréž kdyby měly
všecky, každá obzvláštně, psány býti, mám za
to, že by ten svět nemohl přijíti těch knih, kteréž
by napsány byly. Amen.

lx

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition of 1613.

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písma Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Oct 2023 from source files dated 1 Sep 2023
d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900

Římanům

1 Pavel, služebník Jezukristův, povolaný
apoštol, oddělený k kázaní evangelium Božího,
2 (Kteréžto zdávna zaslíbil skrze proroky své v
Písmích svatých,) 3 O Synu jeho, (zplozeném
z semene Davidova s strany těla, 4 Kterýž
prokázán jest býti Synem Božím mocně, podle
Ducha posvěcení, skrze z mrtvých vstání,) totiž
o Ježíši Kristu, Pánu našem, 5 Skrze něhožto jsme
přijali milost a apoštolství ku poslušenství víry
mezi všemi národy pro jméno jeho, 6 Z nichžto
i vy jste povolaní Ježíše Krista, 7 Všechněm,
kteříž jste v Římě, milým Božím, povolaným
svatým: Milost vám a pokoj od Boha Otce
našeho a Pána Ježíše Krista. 8 Nejprve pak díky
činím Bohu svému skrze Ježíše Krista ze všech
vás, že víra vaše rozhlašuje se po všem světě.
9 Svědek mi jest zajisté Bůh, kterémužto sloužím
duchem mým v evangelium Syna jeho, žeť bez
přestání zmínku o vás činím, 10 Vždycky na
svých modlitbách žádaje, abych aspoň někdy
mohl šťastně k vám, byla-li by vůle Boží, přijíti.
11 Neboť velice žádám viděti vás, abych vám
udělil částku nějakou milosti duchovní ku
potvrzení vašemu, 12 To jest, abych spolu s vámi
potěšen byl, skrze společnou i vaši i mou víru.
13 Nechciť pak, bratří, abyste nevěděli, žeť jsem
mnohokrát již uložil přijíti k vám, (ale překážky
jsem měl až dosavad,) abych nějaký užitek také

i mezi vámi měl, jako i mezi jinými národy.
14 Nebo Řekům i kterýmkoli jiným národům, i
moudrým i nemoudrým, dlužník jsem. 15 A tak,
pokudž na mně jest, hotov jsem i vám, kteříž v
Římě jste, zvěstovati evangelium. 16 Neboť se
nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté
Boží jest k spasení každému věřícímu, Židu
předně, potom i Řeku. 17 Nebo spravedlnost
Boží zjevuje se skrze ně z víry u víru, jakož
psáno jest: Spravedlivý pak z víry živ bude.
18 Zjevuje se zajisté hněv Boží s nebe proti každé
bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v
nepravosti zadržujících. 19 Nebo což poznáno
býti může o Bohu, známé jest jim učiněno,
Bůh zajisté zjevil jim. 20 Nebo neviditelné věci
jeho mohou vidíny býti, když z skutků při
stvoření světa stalých rozumem pochopeny
bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak
aby již byli bez výmluvy, 21 Protože poznavše
Boha, nectili jako Boha, ani jemu děkovali,
ale marní učiněni jsou v myšleních svých, a
zatmíno jest nemoudré srdce jejich. 22 Měvše
se za moudré, blázni učiněni jsou. 23 Nebo
směnili slávu neporušitelného Boha v slávu
podobenství obraza porušitelného člověka, i
ptactva, i hovad čtvernohých, i zeměplazů.
24 Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich,
v nečistotu, aby zprznili těla svá vespolek,
25 Jakožto ty, kteříž jsou směnili pravdu Boží
za lež, a ctili i sloužili stvoření raději nežli
Stvořiteli, kterýž jest požehnaný na věky. Amen.

[26] Protož je vydal Bůh v žádosti ohavné. Nebo
i ženy jejich změnily přirozené sebe užívání v
to, kteréž jest proti přirození. [27] A podobně i
mužské pohlaví, opustivše přirozené užívání
ženy, rozpálili se v žádostech svých jedni k
druhým, mužské pohlaví vespolek mrzkost
pášíce, a tak spravedlivou mzdu, kteráž na
jejich blud slušela, sami na sebe uvodíce. [28] A
jakož sobě málo vážili známosti Boha, takž také
Bůh vydal je v převrácený smysl, aby činili to,
což nesluší, [29] Jsouce naplněni vší nepravostí,
zlostí, smilstvem, nešlechetností, lakomstvím,
plní závisti, vraždy, svárů, lsti, zlých obyčejů,
[30] Utrhači, pomluvači, Boha nenávidící, hanliví,
pyšní, chlubní, nalezači zlých věcí, rodičů
neposlušní, [31] Nemoudří, smluv nezdrželiví,
beze vší lítosti, neukojitelní a nemilosrdní.
[32] Kteřížto vědouce o tom právu Božím, že ti,
kteříž takové věci činí, hodni jsou smrti, avšak
netoliko ty věci činí, ale i jiným též činícím
nakládají.

2

[1] Protož nemůžeš se vymluviti, ó člověče
každý, potupuje jiného. Nebo tím, že jiného
potupuješ, sám sebe odsuzuješ, poněvadž totéž
činíš, což na jiném tupíš. [2] Vímeť zajisté, že
soud Boží jest podle pravdy proti těm, kteříž
takové věci činí. [3] Zdali se domníváš, ó člověče,
jenž soudíš ty, kdož takové věci činí, a sám
totéž čině, že ty ujdeš soudu Božího? [4] Èili
bohatstvím dobrotivosti jeho a snášelivosti i

dlouhočekání pohrdáš, nevěda, že dobrotivost
Boží ku pokání tebe vede? 5 Ale podle tvrdosti
své a srdce nekajícího shromažďuješ sobě hněv
ke dni hněvu a zjevení spravedlivého soudu
Božího, 6 Kterýž odplatí jednomu každému podle
skutků jeho, 7 Těm zajisté, kteříž trvajíce v do-
brém skutku, slávy a cti a nesmrtelnosti hledají,
životem věčným, 8 Těm pak, kteříž jsou svárliví
a pravdě nepovolují, ale povolují nepravosti,
prchlivostí a hněvem, 9 Trápením a úzkostí, a to
každé duši člověka činícího zlé, i Žida předně,
a též i Řeka. 10 Ale slávu a čest a pokoj dá
každému, kdož činí dobré, i Židu předně, a
též i Řeku. 11 Neboť není přijímání osob u
Boha. 12 Kteřížkoli zajisté bez Zákona hřešili,
bez Zákona i zahynou; a kteřížkoli pod Zákonem
byvše hřešili, skrze Zákon odsouzeni budou,
13 (Nebo ne ti, jenž slyší Zákon, spravedlivi jsou
před Bohem, ale činitelé Zákona spravedlivi
budou. 14 Nebo když pohané Zákona nemajíce,
od přirození činí to, což přikazuje Zákon, takoví
Zákona nemajíce, sami sobě zákonem jsou,
15 Kteřížto ukazují dílo Zákona napsané na
srdcích svých, když jim to osvědčuje svědomí
jejich i myšlení, kteráž se vespolek obviňují,
anebo také vymlouvají.) 16 V ten den, kdyžto
souditi bude Bůh tajné věci lidské, podle evan-
gelium mého skrze Jezukrista. 17 Aj, ty sloveš
Žid, a spoléháš na Zákon, a chlubíš se Bohem,
18 A znáš vůli jeho, a rozeznáváš, co sluší
neb nesluší, naučen jsa z Zákona, 19 A za to

máš, že jsi ty vůdcím slepých, světlem těch,
kteříž jsou ve tmě, [20] Ředitelem nemoudrých,
učitelem nemluvňat, majícím formu umění a
pravdy v Zákoně. [21] Kterakž tedy jiného uče,
sám sebe neučíš? Vyhlašuje, že nemá kradeno
býti, sám kradeš? [22] Pravě: Nezcizoložíš, a
cizoložství pácháš? V ohavnosti maje modly,
svatokrádeže se dopouštíš? [23] Zákonem se
chlubě, přestupováním Zákona Bohu neúctu
činíš? [24] Nebo jméno Boží pro vás v porouhání
jest mezi pohany, jakož psáno jest. [25] Obřezáníť
zajisté prospěje, budeš-li Zákon plniti; pakli
budeš přestupitelem Zákona, obřezání tvé
učiněno jest neobřezáním. [26] A protož jestližeť
by neobřízka ostříhala práv Zákona, zdaliž neb-
ude počtena neobřízka jejich za obřízku? [27] A
odsoudí ti, kteříž jsou z přirození neobřízka,
zachovávajíce Zákon, tebe, kterýž pod literou a
obřízkou přestupník jsi Zákona? [28] Nebo ne ten
jest pravý Žid, kterýž jest zjevně Židem; aniž
to jest pravé obřezání, kteréž bývá zjevně na
těle; [29] Ale ten jest pravý Žid, kterýžto vnitř
jest Židem, a to jest pravé obřezání, kteréž
jest srdečné v duchu, a ne podle litery; jehožto
chvála ne z lidí jest, ale z Boha.

3

[1] Což tedy má více Žid nežli pohan? Aneb
jaký jest užitek obřízky? [2] Mnohý všelikterak.
Přední zajisté ten, že jest jim svěřen Zákon
Boží. [3] Nebo což jest do toho, jestliže byli
někteří z nich nevěrní? Zdaliž nevěra jejich

věrnost Boží vyprázdní? 4 Nikoli, nýbrž budiž
Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář, jakož
psáno jest: Aby ospravedlněn byl v řečech
svých, a přemohl, když by soudil. 5 Ale jestližeť
pak nepravost naše spravedlnost Boží zvelebuje,
což díme? Zdali nespravedlivý jest Bůh, jenž
uvodí hněv? (Po lidskuť pravím.) 6 Nikoli, sic
jinak kterakž by Bůh soudil svět? 7 Nebo jestližeť
pravda Boží mou lží rozmohla se k slávě jeho, i
pročež pak já jako hříšník bývám souzen? 8 A
ne raději (jakž o nás zle mluví a jakož někteří
praví, že bychom říkali,): Èiňme zlé věci, aby
přišly dobré? Jichžto spravedlivé jest odsouzení.
9 Což tedy? My převyšujeme pohany? Nikoli,
nebo jsme již prve dokázali toho, že jsou, i Židé
i Řekové, všickni pod hříchem, 10 Jakož psáno
jest: Že není spravedlivého ani jednoho. 11 Není
rozumného, není, kdo by hledal Boha. 12 Všickni
se uchýlili, spolu neužiteční učiněni jsou; není,
kdo by činil dobré, není ani jednoho. 13 Hrob
otevřený hrdlo jejich, jazyky svými lstivě mluvili,
jed lítých hadů pod rty jejich. 14 Kterýchžto
ústa plná jsou zlořečení a hořkosti. 15 Nohy
jejich rychlé k vylévání krve. 16 Setření a bída
na cestách jejich. 17 A cesty pokoje nepoz-
nali. 18 Není bázně Boží před očima jejich.
19 Víme pak, že cožkoli Zákon mluví, těm, kteříž
jsou pod Zákonem, mluví, aby všeliká ústa
zacpána byla a aby vinen byl všecken svět Bohu.
20 Protož z skutků Zákona nebude ospravedlněn
žádný člověk před obličejem jeho; nebo skrze

Zákon přichází poznání hřícha. [21] Ale nyní
bez Zákona spravedlnost Boží zjevena jest,
osvědčená Zákonem i Proroky, [22] Spravedlnost
totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem
a na všecky věřící. [23] Neboť není rozdílu.
Všickniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.
[24] Spravedlivi pak učiněni bývají darmo, milostí
jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu
Ježíši, [25] Jehožto Bůh vydal za smírci, skrze víru
ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze
odpuštění předešlých hříchů, [26] V shovívání
Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynějším
času, k tomu, aby on spravedlivým byl a os-
pravedlňujícím toho, jenž jest z víry Ježíšovy.
[27] Kdež jest tedy chlouba tvá? Vyprázdněna
jest. Skrze který zákon? Skutků-li? Nikoli,
ale skrze zákon víry. [28] Protož za to máme, že
člověk bývá spravedliv učiněn věrou bez skutků
Zákona. [29] Zdaliž jest toliko Bůh Židů? Zdali také
není i pohanů? Ba, jistě i pohanů, [30] Poněvadž
jeden jest Bůh, kterýž ospravedlňuje obřízku z
víry, a neobřízku skrze víru. [31] Což tedy Zákon
vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž Zákon
tvrdíme.

4

[1] Což tedy díme, čeho jest došel podle těla
Abraham otec náš? [2] Nebo byl-liť Abraham
z skutků spravedliv učiněn, máť se čím chlu-
biti, ale ne u Boha. [3] Nebo co praví Písmo?
Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za
spravedlnost. [4] Kdožť skutky činí, tomuť odplata

nebývá počtena podle milosti, ale podle dluhu.
5 Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v
toho, kterýž spravedlivého činí bezbožníka, bývá
počtena víra jeho za spravedlnost, 6 Jakož i
David vypravuje blahoslavenství člověka, je-
muž Bůh přivlastňuje spravedlnost bez skutků,
řka: 7 Blahoslavení, jichžto odpuštěny jsou
nepravosti a jejichžto přikryti jsou hříchové.
8 Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepočítá
hříchu. 9 Blahoslavenství tedy toto k obřízce-
li se vztahuje toliko, čili také k neobřízce?
Nebo pravíme, že Abrahamovi víra jest počtena
za spravedlnost. 10 Kterak pak jest počtena?
Zdali když byl obřezán, čili před obřezáním?
Ne v obřízce, ale před obřezáním. 11 A po-
tom znamení, totiž obřízku, přijal za znamení
spravedlnosti víry, kteráž byla před obřezáním,
na to, aby byl otcem všech věřících v neobřízce,
aby i jim přičtena byla spravedlnost, 12 A aby
byl otcem obřízky, těch totiž, kteříž ne z obřízky
toliko jsou, ale kteříž kráčejí šlépějemi víry otce
našeho Abrahama, kteráž byla před obřezáním.
13 Nebo ne skrze Zákon stalo se zaslíbení Abra-
hamovi, aneb semeni jeho, aby byl dědicem
světa, ale skrze spravedlnost víry. 14 Nebo
jestližeť toliko ti, kteříž jsou z Zákona, dědicové
jsou, zmařena jest víra a zrušeno zaslíbení.
15 Zákon zajisté hněv působí; nebo kdež není
Zákona, tu ani přestoupení. 16 A protož z víry
jde dědictví, aby šlo podle milosti, proto aby
pevné bylo zaslíbení všemu semeni, netoliko
tomu, kteréž z Zákona jest, ale i tomu, jenž jest

z víry Abrahamovy, kterýž jest otec všech nás,
17 (Jakož psáno jest: Otcem mnohých národů
postavil jsem tebe,) před obličejem Boha, jemuž
uvěřil, kterýž obživuje mrtvé a povolává i těch
věcí, jichž není, jako by byly. 18 Kterýžto
Abraham v naději proti naději uvěřil, že bude
otcem mnohých národů, podle toho povědění:
Takť bude símě tvé, jakožto hvězdy nebeské a
jako písek mořský. 19 A nezemdlev u víře,
nepatřil na své tělo již umrtvené, ješto téměř
ve stu letech byl, ani na život Sáry také již
umrtvený. 20 Ale o zaslíbení Božím nepochy-
boval z nedověry, nýbrž posilnil se věrou, dav
chválu Bohu, 21 Jsa tím jist, že cožkoli zaslíbil,
mocen jest i učiniti. 22 A protož počteno jest
jemu to za spravedlnost. 23 Jestiť pak to napsáno
ne pro něj toliko, že jemu to počteno bylo za
spravedlnost, 24 Ale i pro nás, kterýmžto bude
počteno za spravedlnost, věřícím v toho, kterýž
vzkřísil Ježíše Pána našeho z mrtvých, 25 Kterýž
vydán jest na smrt pro hříchy naše a vstal z
mrtvých pro ospravedlnění naše.

5

1 Ospravedlněni tedy jsouce z víry, pokoj
máme s Bohem skrze Pána našeho Jezukrista,
2 Skrze něhož i přístup měli jsme věrou k
milosti této, kterouž stojíme. A chlubíme se
nadějí slávy Boží. 3 A ne toliko nadějí, ale také
chlubíme se souženími, vědouce, že soužení
trpělivost působí, 4 A trpělivost zkušení, zkušení
pak naději, 5 A nadějeť nezahanbuje. Nebo

láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze
Ducha svatého, kterýž dán jest nám. [6] Kristus
zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas
příhodný za bezbožné umřel. [7] Ješto sotva kdo
za spravedlivého umře, ač za dobréhoť by někdo
snad i umříti směl. [8] Dokazujeť pak Bůh lásky
své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli,
Kristus umřel za nás. [9] Èím tedy více nyní již
ospravedlněni jsouce krví jeho, spaseni budeme
skrze něho od hněvu. [10] Poněvadž byvše
nepřátelé, smířeni jsme s Bohem skrze smrt
Syna jeho, nadtoť již smíření spaseni budeme
skrze život jeho. [11] A ne toliko to, ale chlubíme
se také i Bohem, skrze Pána našeho Jezukrista,
skrze něhož nyní smíření jsme došli. [12] A protož
jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel a
skrze hřích smrt, a tak na všecky lidi smrt přišla,
v němž všickni zhřešili. [13] Nebo až do Zákona
hřích byl na světě, ale hřích se nepočítá, když
Zákona není. [14] Kralovala pak smrt od Adama až
do Mojžíše také i nad těmi, kteříž nehřešili ku
podobenství přestoupení Adamova, kterýž jest
figura toho budoucího Adama. [15] Ale ne jako
hřích, tak i milost. Nebo poněvadž onoho pádem
jednoho mnoho jich zemřelo, mnohemť více
milost Boží a dar z milosti toho jednoho člověka
Jezukrista na mnohé rozlit jest. [16] Avšak ne jako
skrze jednoho, kterýž zhřešil, tak zase milost.
Nebo vina z jednoho pádu přivedla všecky k
odsouzení, ale milost z mnohých hříchů přivodí
k ospravedlnění. [17] Nebo poněvadž pro pád je-
den smrt kralovala pro jednoho, mnohemť více,

kteříž by rozhojněnou milost a dar spravedlnosti
přijali, v životě novém kralovati budou skrze
jednoho Jezukrista. [18] A tak tedy, jakž skrze
pád jeden všickni lidé přišli k odsouzení, tak i
skrze ospravedlnění jednoho všickni lidé mohou
přijíti k ospravedlnění života. [19] Neb jakož skrze
neposlušenství jednoho člověka učiněno jest
mnoho hříšných, tak i skrze poslušenství jed-
noho spravedlivi učiněni budou mnozí. [20] Zákon
pak vkročil mezi to, aby se rozhojnil hřích, a
když se rozhojnil hřích, tedy ještě více rozho-
jnila se milost, [21] Aby jakož jest kraloval hřích k
smrti, tak aby i milost kralovala skrze spravedl-
nost k životu věčnému, skrze Jezukrista Pána
našeho.

6

[1] Což tedy díme? Snad zůstaneme v hříchu,
aby se milost rozhojnila? [2] Nikoli. Kteříž jsme
zemřeli hříchu, kterakž ještě živi budeme v
něm? [3] Zdaliž nevíte, že kteřížkoli pokřtěni
jsme v Krista Ježíše, v smrt jeho pokřtěni jsme?
[4] Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt,
abychom, jakož z mrtvých vstal Kristus k slávě
Otce, tak i my v novotě života chodili. [5] Nebo
poněvadž jsme v něj vštípeni připodobněním
smrti jeho, tedy i vzkříšením jemu připodobněni
budeme, [6] To vědouce, že starý člověk náš s
ním spolu ukřižován jest, aby bylo umrtveno tělo
hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu.
[7] Nebo kdožť umřel, ospravedlněn jest od hříchu.
[8] Jestližeť jsme pak zemřeli s Kristem, věřímeť,
že spolu s ním také živi budeme, [9] Vědouce,

že Kristus vstav z mrtvých, již více neumírá,
smrt nad ním již více nepanuje. [10] Nebo že jest
umřel, hříchu umřel jednou; že pak jest živ,
živ jest Bohu. [11] Tak i vy za to mějte, že jste
zemřeli zajisté hříchu, ale živi jste Bohu v Kristu
Ježíši, Pánu našem. [12] Nepanujž tedy hřích
v smrtelném těle vašem, tak abyste povolovali
jemu v žádostech jeho. [13] Aniž vydávejte údů
svých za odění nepravosti kterémukoli hříchu,
ale vydávejte se k sloužení Bohu, jakožto vstavše
z mrtvých a jsouce živi, a údy své vydávejte za
odění spravedlnosti Bohu. [14] Nebo hřích nebude
panovati nad vámi; nejste zajisté pod Zákonem,
ale pod milostí. [15] Což tedy? Hřešiti budeme,
když nejsme pod Zákonem, ale pod milostí?
Nikoli. [16] Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za
služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci,
kohož posloucháte, buďto hříchu k smrti, buďto
poslušenství k spravedlnosti? [17] Ale díka Bohu,
že byvše služebníci hřícha, uposlechli jste z
srdce způsobu učení toho, v kteréž uvedeni jste.
[18] Vysvobozeni jsouce pak od hříchu, učiněni jste
služebníci spravedlnosti. [19] Po lidsku pravím,
pro mdlobu těla vašeho: Jakž jste vydávali údy
vaše v službu nečistotě a nepravosti k tomu,
abyste činili nepravost, tak již nyní vydávejte
údy vaše v službu spravedlnosti ku posvěcení.
[20] Nebo když jste byli služebníci hřícha, cizí jste
byli od spravedlnosti. [21] Jaký jste pak užitek měli
tehdáž toho, začež se nyní stydíte? Konec zajisté
těch věcí jest smrt. [22] Nyní pak vysvobozeni
jsouce od hříchu a podmaněni v službu Bohu,

máte užitek váš ku posvěcení, cíl pak život
věčný. 23 Nebo odplata za hřích jest smrt, ale
milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu
našem.

7

1 Zdaliž nevíte, bratří, (nebo povědomým
Zákona mluvím) že Zákon panuje nad člověkem,
dokudž živ jest člověk? 2 Nebo žena, kteráž
za mužem jest, živému muži přivázána jest
zákonem; pakli by umřel muž její, rozvázána
jest od zákona muže. 3 A protož dokudž jest
živ muž její, slouti bude cizoložnice, bude-li s
jiným mužem; pakliť by muž její umřel, jižť
jest svobodna od zákona toho, takže již nebude
cizoložnice, bude-li s jiným mužem. 4 Takž,
bratří moji, i vy umrtveni jste Zákonu skrze tělo
Kristovo, abyste byli jiného, totiž toho, kterýž
z mrtvých vstal, abychom ovoce nesli Bohu.
5 Nebo když jsme byli v těle, žádosti hříchů
příčinou Zákona vzbuzené moc svou provodily v
údech našich k nesení ovoce ne Bohu, ale smrti.
6 Nyní pak osvobozeni jsme od Zákona, když
umřel ten, v němž jsme držáni byli, tak abychom
již sloužili v novotě ducha, a ne v vetchosti litery.
7 Což tedy díme? Že Zákon jest hříchem? Nikoli;
nýbrž hříchu jsem nepoznal, než skrze Zákon.
Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, aby hříchem
byla, by byl Zákon neřekl: Nepožádáš. 8 Ale
příčinu vzav hřích skrze přikázaní, zplodil ve
mně všelikou žádost. Bez Zákona zajisté hřích
mrtev jest. 9 Jáť pak byl jsem živ někdy bez
Zákona, ale když přišlo přikázání, hřích ožil,

10 a já umřel. I shledáno jest, že to přikázání,
kteréž mělo mi býti k životu, že jest mi k smrti.
11 Nebo hřích, vzav příčinu skrze to přikázání,
podvedl mne, a skrze ně i zabil. 12 A tak Zákon
zajisté svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a
dobré jest. 13 Tedy to dobré učiněno jest mi
smrt? Nikoli, ale hřích, kterýž aby se okázal býti
hříchem, skrze to dobré zplodil mi smrt, aby tak
byl příliš velmi hřešící hřích skrze přikázání.
14 Víme zajisté, že Zákon jest duchovní, ale já
jsem tělesný, prodaný hříchu. 15 Nebo toho, což
činím, neoblibuji; nebo ne, což chci, to činím,
ale, což v nenávisti mám, to činím. 16 Jestližeť
pak, což nechci, to činím, tedy povoluji Zákonu,
že jest dobrý. 17 A tak již ne já to činím, ale
ten, kterýž přebývá ve mně, hřích. 18 Vímť
zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle
mém), dobré. Nebo chtění hotové mám, ale
vykonati dobrého, tohoť nenalézám. 19 Nebo
nečiním toho dobrého, což chci, ale činím to
zlé, čehož nechci. 20 A poněvadž pak, čehož já
nechci, to činím, tedyť již ne já činím to, ale ten,
kterýž přebývá ve mně, hřích. 21 Nalézám tedy
takový při sobě zákon, když chci činiti dobré, že
se mne přídrží zlé. 22 Nebo zvláštní libost mám
v Zákoně Božím podle vnitřního člověka; 23 Ale
vidím jiný zákon v údech svých, odporující
zákonu mysli mé a jímající mne, tak abych byl
vězeň zákona hřícha, kterýž jest v údech mých.
24 Bídný já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho
těla smrti? 25 Ale děkujiť Bohu skrze Jezukrista
Pána našeho. A takžť já sloužím myslí Zákonu

Božímu, ale tělem zákonu hřícha.

8

[1] A protož neníť již žádného odsouzení těm,
kteříž jsou v Kristu Ježíši, totiž nechodícím podle
těla, ale podle Ducha. [2] Nebo zákon Ducha života
v Kristu Ježíši, vysvobodil mne od zákona hřícha
a smrti. [3] Nebo seč nemohl býti Zákon, byv mdlý
pro tělo, Bůh poslav Syna svého v podobnosti
těla hřícha, a to příčinou hřícha, odsoudil hřích
na těle, [4] Aby spravedlnost Zákona vyplněna
byla v nás, kteříž nechodíme podle těla, ale
podle Ducha. [5] Ti zajisté, kteříž jsou podle těla
živi, chutnají to, což jest těla, ale ti, kteříž jsou
živi podle Ducha, oblibují to, což jest Ducha.
[6] Nebo smýšlení těla jest smrt, smýšlení pak
Ducha život a pokoj, [7] Protože smýšlení těla jest
nepřátelské Bohu; nebo Zákonu Božímu není
poddáno, a aniž hned může býti. [8] Protož
ti, kteříž jsou v těle, Bohu se líbiti nemohou.
[9] Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž
Duch Boží přebývá v vás. Jestližeť pak kdo
Ducha Kristova nemá, tenť není jeho. [10] A jest-
liť Kristus v vás, tedy ač tělo umrtveno jest
pro hřích, však duch živ jest pro spravedlnost.
[11] Jestližeť pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše
z mrtvých, přebývá v vás, ten, kterýž vzkřísil
Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše,
pro přebývajícího Ducha jeho v vás. [12] A takž
tedy, bratří, dlužníciť jsme ne tělu, abychom
podle těla živi byli. [13] Nebo budete-li podle
těla živi, zemřete; pakli byste Duchem skutky

těla mrtvili, živi budete. 14 Nebo kteříž koli
Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové
Boží. 15 Nepřijali jste zajisté Ducha služby
opět k bázni, ale přijali jste Ducha synovství, v
němžto voláme Abba, totiž Otče. 16 A tenť Duch
osvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží.
17 A jestliže synové, tedy i dědicové, dědicové
zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však
tak, jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu
i oslaveni byli. 18 Nebo tak za to mám, že
nejsou rovná utrpení nynější oné budoucí slávě,
kteráž se zjeviti má na nás. 19 Nebo pečlivé
očekávání všeho stvoření očekává žádostivého
zjevení synů Božích. 20 Marnosti zajisté poddáno
jest stvoření, nechtě, ale pro toho, kterýž je
poddal, 21 V naději, že i ono vysvobozeno bude
od služby porušení a přivedeno v svobodu slávy
synů Božích. 22 Nebo víme, že všecko stvoření
spolu lká a spolu ku porodu pracuje až posavad,
23 A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha
mající, i myť také sami v sobě lkáme, zvolení
synů Božích očekávajíce, a tak vykoupení těla
našeho. 24 Nebo nadějí spaseni jsme. Naděje
pak, kteráž se vidí, není naděje. Nebo což kdo
vidí, proč by se toho nadál? 25 Pakli čehož
nevidíme, toho se nadějeme, tedy toho skrze
trpělivost očekáváme. 26 Ano také i Duch svatý
pomocen jest mdlobám našim. Nebo zač bychom
se měli modliti, jakž by náleželo, nevíme, ale
ten Duch prosí za nás lkáními nevypravitelnými.
27 Ten pak, kterýž jest zpytatel srdcí, zná, jaký
by byl smysl Ducha, že podle Boha prosí za

svaté. 28 Vímeť pak, že milujícím Boha všecky
věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž
podle uložení jeho povoláni jsou. 29 Nebo
kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli
připodobněni obrazu Syna jeho, aby tak on byl
prvorozený mezi mnohými bratřími. 30 Kteréž
pak předzřídil, těch i povolal, a kterýchž po-
volal, ty i ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i
oslavil. 31 Což tedy díme k tomu? Kdyžť jest Bůh
s námi, i kdo proti nám? 32 Kterýž ani vlastnímu
Synu svému neodpustil, ale za nás za všecky
vydal jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí
nedal? 33 Kdo bude žalovati na vyvolené Boží?
Bůh jest, jenž ospravedlňuje. 34 Kdo jest, ješto
by je odsoudil? Kristus jest, kterýž umřel za ně,
nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici
Boží jest, kterýž také i oroduje za nás. 35 A
protož kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zdali
zarmoucení, aneb úzkost, nebo protivenství?
Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečenství,
čili meč? 36 Jakož psáno jest: Pro tebe mrtveni
býváme celý den, jmíni jsme jako ovce oddané k
zabití. 37 Ale v tom ve všem udatně vítězíme,
skrze toho, kterýž nás zamiloval. 38 Jist jsem
zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani
knížatstvo, ani mocnosti, ani nastávající věci,
ani budoucí, 39 Ani vysokost, ani hlubokost,
ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás
odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši,
Pánu našem.

9

1 Pravduť pravím v Kristu a neklamámť, čemuž
i svědomí mé svědectví vydává v Duchu svatém,
2 Žeť mám veliký zámutek a ustavičnou bolest
v srdci svém. 3 Nebo žádal bych já sám
zavrženým býti od Krista místo bratří svých,
totiž příbuzných svých podle těla. 4 Kteřížto
jsou Izraelští, jejichžto jest přijetí za syny, i
sláva, i smlouvy, i Zákona dání, i služba Boží,
i zaslíbení. 5 Jejichž jsou i otcové, a ti, z nichžto
jest Kristus podle těla, kterýž jest nade všecky
Bůh požehnaný na věky. Amen. 6 Avšak nemůže
zmařeno býti slovo Boží. Nebo ne všickni, kteříž
jsou z Izraele, Izraelští jsou. 7 Aniž proto, že
jsou símě Abrahamovo, hned také všickni jsou
synové, ale v Izákovi nazváno bude tvé símě.
8 To jest, ne všickni ti, jenž jsou synové těla, jsou
také synové Boží, ale kteříž jsou synové Božího
zaslíbení, ti se počítají za símě. 9 Nebo toto
jest slovo zaslíbení: V týž čas přijdu, a Sára
bude míti syna. 10 A netoliko to, ale i Rebeka z
jednoho počavši, totiž z Izáka, otce našeho, toho
důvodem jest. 11 Nebo ještě před narozením
obou těch synů, a prve nežli co dobrého nebo
zlého učinili, aby uložení Boží, kteréžto jest
podle vyvolení, a tak ne z skutků, ale z toho,
jenž povolává, pevné bylo, 12 Řečeno jest jí:
Větší sloužiti bude menšímu, 13 Jakož psáno jest:
Jákoba jsem miloval, ale Ezau nenáviděl jsem.
14 I což tedy díme? Zdali nespravedlnost jest u
Boha? Nikoli. 15 Nebo Mojžíšovi dí: Smiluji se
nad tím, komuž milost učiním, a slituji se nad

tím, nad kýmž se slituji. 16 A tak tedy neníť
vyvolování na tom, jenž chce, ani na tom, jenž
běží, ale na Bohu, jenž se smilovává. 17 Nebo dí
Písmo faraonovi: Proto jsem vzbudil tebe, abych
na tobě ukázal moc svou a aby rozhlášeno bylo
jméno mé po vší zemi. 18 A tak tedy nad kýmž
chce, smilovává se, a koho chce, zatvrzuje. 19 Ale
díš mi: I pročež se pak hněvá? Nebo vůli jeho
kdo odepřel? 20 Ale ó člověče, kdo jsi ty, že tak
odpovídáš Bohu? Zdaž hrnec dí hrnčíři: Pročs
mne tak udělal? 21 Zdaliž hrnčíř nemá moci
nad hlinou, aby z jednostejného truple udělal
jednu nádobu ke cti a jinou ku potupě? 22 Což
pak divného, že Bůh, chtěje ukázati hněv a
oznámiti moc svou, snášel ve mnohé trpělivosti
nádoby hněvu, připravené k zahynutí. 23 A
takž také, aby známé učinil bohatství slávy své
při nádobách milosrdenství, kteréž připravil k
slávě. 24 Kterýchžto i povolal, totiž nás, netoliko
z Židů, ale také i z pohanů, 25 Jakož i skrze Ozé dí:
Nazovu nelid můj lidem mým, a nemilou nazovu
milou. 26 A budeť na tom místě, kdež řečeno bylo
jim: Nejste vy lid můj, tuť nazváni budou synové
Boha živého. 27 Izaiáš pak volá nad Izraelem,
řka: Byť pak byl počet synů Izraelských jako
písek mořský, ostatkové toliko spaseni budou.
28 Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté,
pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté.
29 A jakož prve pověděl Izaiáš: Byť byl Pán
zástupů nepozůstavil nám semene, jako Sodoma
učiněni bychom byli, a Gomoře byli bychom
podobni. 30 Což tedy díme? Že pohané, kteříž

nenásledovali spravedlnosti, dosáhli spravedl-
nosti, a to spravedlnosti té, kteráž jest z víry;
31 Izrael pak následovav zákona spravedlnosti, k
zákonu spravedlnosti nepřišel. 32 Proč? Nebo ne
z víry, ale jako z skutků Zákona jí hledali. Urazili
se zajisté o kámen urážky, 33 Jakož psáno jest: Aj,
kladu na Sionu kámen urážky a skálu pohoršení,
a každý, kdož uvěří v něj, nebude zahanben.

10

1 Bratří, příchylnost zajisté s zvláštní libostí
srdce mého jestiť k Izraelovi, i modlitba za něj
k Bohu, aby spasen byl. 2 Neboť jim svědectví
vydávám, žeť horlivost Boží mají, ale ne podle
umění. 3 Nebo neznajíce Boží spravedlnosti,
a svou vlastní spravedlnost hledajíce vystaviti,
spravedlnosti Boží nebyli poddáni. 4 Nebo konec
Zákona jest Kristus k ospravedlnění všelikému
věřícímu. 5 Nebo Mojžíš píše o spravedlnosti,
kteráž jest z Zákona, pravě: Který by koli
člověk činil ty věci, živ bude v nich. 6 Ta
pak spravedlnost, kteráž jest z víry, takto praví:
Neříkej v srdci svém: Kdo vstoupí na nebe? To
jest Krista s výsosti svésti. 7 Aneb kdo sstoupí
do propasti? To jest Krista z mrtvých vzbuditi.
8 Ale co dí spravedlnost z víry? Blízko tebe
jestiť slovo, v ústech tvých a v srdci tvém. A
toť jest slovo to víry, kteréž kážeme, 9 Totiž,
vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše a srdcem svým
uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen
budeš. 10 Nebo srdcem se věří k spravedlnosti,
ale ústy vyznání děje se k spasení. 11 Nebo

dí Písmo: Veliký, kdož věří v něj, nebude
zahanben. [12] Neníť zajisté rozdílu mezi Židem
a Řekem; nebo tentýž Pán všech, bohatý jest ke
všem vzývajícím jej. [13] Každý zajisté, kdožkoli
vzýval by jméno Páně, spasen bude. [14] Ale kterak
budou vzývati toho, v kteréhož neuvěřili? A
kterak uvěří tomu, o němž neslyšeli? A kterak
uslyší bez kazatele? [15] A kterak kázati budou,
jestliže nebudou posláni? Jakož psáno jest: Aj,
jak krásné nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících
dobré věci. [16] Ale ne všickni uposlechli evan-
gelium. Nebo Izaiáš praví: Pane, kdo uvěřil
kázání našemu? [17] Tedy víra z slyšení, a slyšení
skrze slovo Boží. [18] Ale pravímť: Zdaliž jsou
neslyšeli? Anobrž po vší zemi rozšel se zvuk
jejich a až do končin okršlku země slova jejich.
[19] Ale pravím: Zdaliž nepoznal Izrael toho? Ano
první z nich Mojžíš řekl: Já k závisti vás přivedu
skrze národ ten, kteréhož nemáte za lid můj;
skrze lid nemoudrý k hněvu popudím vás. [20] A
Izaiáš směle dí: Nalezen jsem od těch, kteříž
mne nehledali; zjeven jsem těm, kteříž se na
mne neptali. [21] Ale proti lidu Izraelskému dí:
Přes celý den roztahoval jsem ruce své k lidu
nepovolnému a protivnému.

11

[1] Protož pravím: Zdali jest Bůh zavrhl lid svůj?
Nikoli; nebo i já Izraelský jsem, z semene Abra-
hamova, z pokolení Beniaminova. [2] Nezavrhlť
jest Bůh lidu svého, kterýž předzvěděl. Zdali
nevíte, co Písmo praví o Eliášovi? Kterak se

modlí Bohu proti lidu Izraelskému řka: 3 Pane,
proroky tvé zmordovali a oltáře tvé rozkopali,
já pak zůstal jsem sám, a i méť duše hledají.
4 Ale co jemu dí odpověd Boží? Pozůstavil
jsem sobě sedm tisíců mužů, kteříž neskláněli
kolen před Bálem. 5 Takť i nyní ostatkové podle
vyvolení jdoucího z pouhé milosti Boží zůstali,
6 A poněvadž z milosti, tedy ne z skutků, sic
jinak milost již by nebyla milost. Pakli z skutků,
tedy již není milost, jinak skutek nebyl by skutek.
7 Což tedy? Èeho hledá Izrael, toho jest nedošel,
ale vyvolení došli toho, jiní pak zatvrzeni jsou,
8 (Jakož psáno jest: Dal jim Bůh ducha zkor-
moucení, oči, aby neviděli, a uši, aby neslyšeli,)
až do dnešního dne. 9 A David dí: Budiž jim
stůl jejich osidlem a pastmi a pohoršením i
spravedlivým odplacením. 10 Zatmětež se oči
jejich, ať nevidí, a hřbet jejich vždycky shýbej.
11 A z toho pravím: Tak-liž jsou pak Židé klesli,
aby docela padli? Nikoli, ale jejich klesnutím
spasení přiblížilo se pohanům, aby je tak Bůh
k závidění přivedl. 12 A poněvadž pak jejich
pád jest bohatství světa a zmenšení jejich jest
bohatství pohanů, čím více plnost jich? 13 Vámť
zajisté pravím pohanům, jelikož jsem já apoštol
pohanský, přisluhování mé oslavuji, 14 Zda bych
jak k závidění vzbuditi mohl ty, jenž jsou tělo
mé, a k spasení přivésti aspoň některé z nich.
15 Nebo kdyžť zavržení jich jest smíření světa, co
pak bude zase jich přijetí, než život z mrtvých?
16 Poněvadž prvotiny svaté jsou, takéť svaté jest
i těsto; a jest-liť kořen svatý, tedy i ratolesti.

17 Žeť jsou pak některé ratolesti vylomeny, a
ty, byv planou olivou, vštípen jsi místo nich
a učiněn jsi účastník kořene i tučnosti olivy.
18 Proto ty se nechlub proti ratolestem. Pakli
se chlubíš, věz, že ne ty kořen neseš, ale kořen
tebe. 19 Pakli díš: Vylomeny jsou ratolesti, abych
já byl vštípen, 20 Dobře pravíš. Pro nevěru
vylomeny jsou, ale ty věrou stojíš. Nebudiž
vysokomyslný, ale boj se. 21 Nebo poněvadž Bůh
ratolestem přirozeným neodpustil, věz, žeť by
ani tobě neodpustil. 22 A protož viz dobrotivost
i zuřivost Boží. K těm zajisté, kteříž padli,
zuřivost, ale k tobě dobrotivost, ač budeš-li
trvati v dobrotě. Sic jinak i ty vyťat budeš.
23 Ano i oni, jestliže nezůstanou v nevěře, zase
vštípeni budou. Mocenť jest zajisté Bůh zase
vštípiti je. 24 Nebo poněvadž ty vyťat jsi z
přirozené plané olivy a proti přirození vštípen
jsi v dobrou olivu, čím více pak ti, kteříž podle
přirození jsou z dobré olivy, vštípeni budou
v svou vlastní olivu. 25 Neboť nechci, bratří,
abyste nevěděli tohoto tajemství, (abyste nebyli
sami u sebe moudří,) že zatvrdilost tato zčástky
přihodila se Izraelovi, dokudž by nevešla plnost
pohanů. 26 A takť všecken Izrael spasen bude,
jakož psáno jest: Přijde z Siona vysvoboditel a
odvrátíť bezbožnosti od Jákoba. 27 A tatoť bude
smlouva má s nimi, když shladím hříchy jejich.
28 A tak s strany evangelium jsouť nepřátelé
pro vás, ale podle vyvolení jsou milí pro otce
svaté. 29 Darů zajisté svých a povolání Bůh
nelituje. 30 Nebo jakož i vy někdy jste nebyli

poslušni Boha, ale nyní milosrdenství jste došli
pro jejich nevěru, 31 Tak i oni nyní neuposlechli,
aby pro učiněné vám milosrdenství i oni také
milosrdenství dosáhli. 32 Zavřel zajisté Bůh
všecky v nevěře, aby se nade všemi smiloval.
33 Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i umění
Božího! Jak jsou nezpytatelní soudové jeho a
nevystižitelné cesty jeho! 34 Nebo kdo jest poznal
mysl Páně? Aneb kdo jemu radil? 35 Nebo kdo
prve dal jemu, a budeť mu odplaceno? 36 Nebo
z něho a skrze něho a v něm jsou všecky věci,
jemuž sláva na věky. Amen.

12

1 Protož prosím vás, bratří, skrze milosr-
denství Boží, abyste vydávali těla svá v obět
živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu
vaši. 2 A nepřipodobňujte se světu tomuto,
ale proměňtež se obnovením mysli vaší, tak
abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá,
libá a dokonalá. 3 Neboť pravím (skrze milost,
kteráž dána jest mi,) každému z těch, jenž
jsou mezi vámi, aby ne více smyslil, než sluší
smysliti, ale aby smyslil v středmosti, tak jakž
jednomu každému Bůh udělil míru víry. 4 Nebo
jakož v jednom těle mnohé údy máme, ale
nemají všickni údové jednostejného díla, 5 Tak
mnozí jedno tělo jsme v Kristu, a obzvláštně
jedni druhých údové. 6 Ale majíce obdarování
rozdílná podle milosti, kteráž dána jest nám,
buďto proroctví, kteréž ať jest podle pravidla
víry; 7 Buďto úřad, v bedlivém přisluhování;

buďto ten, jenž učí, v vyučování. [8] Též kdo
napomíná, v napomínání; ten, jenž rozdává,
dávej v upřímnosti; kdož jiným předložen
jest, konej úřad svůj s pilností; kdo milosr-
denství činí, s ochotností. [9] Milování buď bez
pokrytství; v ošklivosti mějte zlé, připojeni
jsouce k dobrému. [10] Láskou bratrskou jedni k
druhým nakloněni jsouce, uctivostí se vespolek
předcházejte, [11] V pracech nelenivi, duchem
vroucí, příhodnosti času šetřící, [12] Nadějí se
radující, v souženích trpěliví, na modlitbě us-
taviční, [13] V potřebách s svatými se sdělující,
přívětivosti k hostem následující. [14] Dobrořečte
protivníkům vašim, dobrořečte, pravím, a ne-
zlořečte. [15] Radujte s radujícími, a plačte s
plačícími. [16] Buďte vespolek jednomyslní, ne
vysoce o sobě smýšlejíce, ale k nízkým se
nakloňujíce. [17] Nebuďte opatrní sami u sebe.
Žádnému zlého za zlé neodplacujte, opatrujíce
dobré přede všemi lidmi, [18] Jestliže jest možné,
pokudž na vás jest, se všemi lidmi pokoj majíce,
[19] Ne sami sebe mstíce, nejmilejší, ale dejte
místo hněvu; nebo psáno jest: Mně pomsta, já
odplatím, praví Pán. [20] A protož lační-li nepřítel
tvůj, nakrm jej, a žízní-li, dej mu píti. Nebo to
učině, uhlí řeřavé shrneš na hlavu jeho. [21] Nedej
se přemoci zlému, ale přemáhej v dobrém zlé.

13

[1] Každá duše vrchnostem povýšeným poddána
buď. Neboť není vrchnosti, jediné od Boha, a
kteréž vrchnosti jsou, ty od Boha zřízené jsou.

2 A protož, kdož se vrchnosti protiví, Božímu
zřízení se protiví; kteříž se pak protiví, tiť sobě
odsouzení dobudou. 3 Nebo vrchnosti nejsou k
strachu dobře činícím, ale zle činícím. Protož
chceš-li se nebáti vrchnosti, čiň dobře, a budeš
míti chválu od ní. 4 Boží zajisté služebník jest,
tobě k dobrému. Pakli bys zle činil, boj se; neboť
ne nadarmo nese meč. Boží zajisté služebník
jest, mstitel zuřivý nad tím, kdož zle činí. 5 A
protož musejíť vrchnostem všickni poddáni býti,
netoliko pro hněv, ale i pro svědomí. 6 Nebo
proto i daň dáváte, poněvadž služebníci Boží
jsou, pilnou práci o to vedouce. 7 Každému tedy
což jste povinni, dávejte. Komu daň, tomu daň;
komu clo, tomu clo; komu bázeň, tomu bázeň;
komu čest, tomu čest. 8 Žádnému nebývejte nic
dlužni, než to, abyste se vespolek milovali. Nebo
kdož miluje bližního, Zákon naplnil, 9 Poněvadž
to přikázání: Nesesmilníš, nezabiješ, neukrad-
neš, nepromluvíš křivého svědectví, nepožádáš,
a jest-li které jiné přikázání, v tomto slovu se
zavírá: Milovati budeš bližního svého jako sebe
samého. 10 Láska bližnímu zle neučiní, a protož
plnost Zákona jestiť láska. 11 A zvláště pak
vidouce takovou příhodnost, žeť jest se nám již
čas ze sna probuditi. (Nyníť zajisté blíže nás
jest spasení, nežli když jsme uvěřili.) 12 Noc
pominula, ale den se přiblížil. Odvrzmež tedy
skutky temnosti, a oblecme se v odění světla.
13 Jakožto ve dne poctivě choďme, ne v hodování
a v opilství, ne v smilstvích a v chlipnostech,
ne v sváru a v závisti, 14 Ale oblecte se v

Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo k vyplňování
žádostí jeho.

14

1 Mdlého pak u víře přijímejte, ne k hádkám
o nepotřebných otázkách. 2 Nebo někdo věří,
že může jísti všecko; jiný pak u víře mdlý jsa,
jí zelinu. 3 Ten, kdož jí, nepokládej sobě za nic
toho, kdož nejí; a kdo nejí, toho nesuď, kdož jí.
Nebo Bůh přijal jej. 4 Ty kdo jsi, abys soudil
cizího služebníka? Však Pánu svému stojí,
anebo padá. Staneť pak; mocen jest zajisté Bůh
utvrditi jej. 5 Nebo někdo rozsuzuje mezi dnem
a dnem, a někdo soudí každý den jednostejný
býti. Jeden každý v svém smyslu ujištěn buď.
6 Kdož dnů šetří, Pánu šetří; a kdo nešetří, Pánu
nešetří. A kdo jí, Pánu jí, nebo děkuje Bohu;
a kdož nejí, Pánu nejí, a děkuje Bohu. 7 Žádný
zajisté z nás není sám sobě živ, a žádný sobě
sám neumírá. 8 Nebo buďto že jsme živi, Pánu
živi jsme; buďto že mřeme, Pánu mřeme. A tak
buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme.
9 Na toť jest zajisté Kristus i umřel, i z mrtvých
vstal, i ožil, aby nad živými i nad mrtvými
panoval. 10 Ty pak proč odsuzuješ bratra svého?
Anebo také ty proč za nic pokládáš bratra svého?
Však všickni staneme před stolicí Kristovou.
11 Psáno jest zajisté: Živť jsem já, praví Pán,
žeť přede mnou bude klekati každé koleno, a
každý jazyk vyznávati bude Boha. 12 A takť jeden
každý z nás sám za sebe počet vydávati bude
Bohu. 13 Nesuďmež tedy více jedni druhých,

ale toto raději rozsuzujte, jak byste nekladli
úrazu nebo pohoršení bratru. 14 Vím a v tom
ujištěn jsem v Pánu Ježíši, žeť nic nečistého není
samo z sebe; než tomu, kdož tak soudí, že by
nečisté bylo, jemuť nečisté jest. 15 Ale býváliť
rmoucen bratr tvůj pro pokrm, již nechodíš
podle lásky. Hlediž, abys k zahynutí nepřivedl
pokrmem svým toho, za kteréhož Kristus umřel.
16 Nebudiž tedy v porouhání dáno dobré vaše.
17 Království zajisté Boží není pokrm a nápoj, ale
spravedlnost a pokoj a radost v Duchu svatém.
18 Nebo kdož v tom slouží Kristu, milý jest Bohu
a lidem příjemný. 19 Protož následujme toho,
což by sloužilo ku pokoji a k vzdělání vespolek.
20 Nekaziž pro pokrm díla Božího. Všecko
zajisté čisté jest, ale zlé jest člověku, kterýž
jí s pohoršením. 21 Dobré jest nejísti masa a
nepíti vína, ani čehokoli toho, na čemž se uráží
bratr tvůj, nebo horší, anebo zemdlívá. 22 Ty
víru máš? Mějž ji sám u sebe před Bohem.
Blahoslavený, kdož nesoudí sebe samého v tom,
což oblibuje. 23 Ale kdož pak rozpakuje se, kdyby
jedl, odsouzen jest, nebo ne z víry jí. A cožkoli
není z víry, hřích jest.

15

1 Povinniť jsme pak my silní mdloby
nemocných snášeti, a ne sami sobě se líbiti. 2 Ale
jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému
pro vzdělání. 3 Nebo i Kristus ne sám se sobě
líbil, ale jakož psáno jest: Hanění hanějících
tebe připadla jsou na mne. 4 Nebo kteréžkoli

věci napsány jsou, k našemu naučení napsány
jsou, abychom skrze trpělivost a potěšení Písem
naději měli. 5 Bůh pak dárce trpělivosti a
potěšení dejž vám jednomyslným býti vespolek
podle Jezukrista, 6 Abyste jednomyslně jedněmi
ústy oslavovali Boha a Otce Pána našeho
Jezukrista. 7 Protož přijímejte se vespolek,
jakož i Kristus přijal nás v slávu Boží. 8 Neboť
pravím vám, že Kristus Ježíš byl služebníkem
obřízky pro Boží pravost, aby potvrzeni byli
slibové otcům učinění, 9 A aby pohané z
milosrdenství slavili Boha, jakož psáno jest:
Protož vyznávati tebe budu mezi pohany,
a jménu tvému plésati budu. 10 A opět dí:
Veselte se pohané s lidem jeho. 11 A opět:
Chvalte Hospodina všickni národové, a velebtež
ho všickni lidé. 12 A opět Izaiáš dí: Budeť
kořen Jesse, a ten, jenž povstane, panovati nad
pohany; v němť pohané doufati budou. 13 Bůh
pak naděje naplňujž vás všelikou radostí a
pokojem u víře, tak abyste se rozhojnili v naději
skrze moc Ducha svatého. 14 Vím zajisté, bratří
moji, i já také o vás, že i vy jste plní dobroty,
naplněni jsouce všelikou známostí, takže se i
napomínati můžete vespolek. 15 Ale však proto
psal jsem vám, bratří, poněkud směle, jako
ku paměti přivodě vám, podle milosti, kteráž
jest mi dána od Boha, 16 K tomu, abych byl
služebníkem Ježíše Krista mezi pohany, slouže
evangelium Božímu, aby byla obět pohanů
vzácná, posvěcena jsuci skrze Ducha svatého.
17 Mám se tedy čím chlubiti v Kristu Ježíši, v

Božích věcech. 18 Neboť bych se neodvážil
mluviti toho, čehož by skrze mne neučinil
Kristus, k tomu, aby ku poslušenství přivedeni
byli pohané slovem i skutkem, 19 V moci divů
a zázraků, v síle Ducha Božího, takže jsem od
Jeruzaléma vůkol až k Ilyrické zemi naplnil
evangelium Kristovým, 20 A to tak žádostiv jsa
kázati evangelium, kdež ani jmenován nebyl
Kristus, abych na cizí základ nestavěl, 21 Ale
jakož psáno jest: Kterýmž není zvěstováno o
něm, uzří, a ti, jenž neslýchali, srozumějí. 22 A
tímť jest mi mnohokrát překaženo přijíti k
vám. 23 Nyní pak nemaje již více místa v těchto
krajinách a žádost maje přijíti k vám od mnoha
let, 24 Kdyžkoli půjdu do Hišpanie, přijdu k
vám. Mámť zajisté naději, že tudy jda, uzřím
vás, a že vy mne provodíte tam, avšak až bych
prve u vás poněkud pobyl. 25 Nyní pak beru se
do Jeruzaléma, službu čině svatým. 26 Nebo za
dobré se vidělo Macedonským a Achaiským, aby
sbírku nějakou učinili na chudé svaté, kteříž
jsou v Jeruzalémě. 27 Takť sobě to oblíbili, a také
povinni jsou jim to. Nebo poněvadž duchovních
věcí jejich byli účastni pohané, povinniť jsou
jim také sloužiti tělesnými. 28 A protož když to
vykonám a jim odvedu užitek ten, půjduť skrze
vás do Hišpanie. 29 A vímť, že přijda k vám, v
hojnosti požehnání evangelium Kristova přijdu.
30 Prosímť pak vás, bratří, skrze Pána našeho
Jezukrista a skrze lásku Ducha svatého, abyste
spolu se mnou modlili se za mne Bohu snažně,
31 Abych vysvobozen byl od protivníků, kteříž

jsou v Judstvu a aby služba tato má příjemná
byla svatým v Jeruzalémě, [32] Abych k vám bohdá
s radostí přišel, a s vámi poodpočinul. [33] Bůh
pak pokoje budiž se všemi vámi. Amen.

16

[1] Poroučímť pak vám Fében, sestru naši,
služebnici církve Cenchrenské, [2] Abyste ji přijali
v Pánu, tak jakž sluší na svaté, a abyste jí
pomocni byli, jestliže by vás v čem potřebovala.
Nebo i ona mnohým hostem ochotně posluho-
vala, až i mně také. [3] Pozdravte Priscilly a Akvila,
pomocníků mých v Kristu Ježíši, [4] Kteříž pro
můj život svých vlastních hrdel nasadili, jimžto
ne já sám toliko děkuji, ale i všecky církve
pohanské, [5] I domácího jejich shromáždění.
Pozdravte mého milého Epéneta, kterýž jest pr-
votiny Achaie v Kristu. [6] Pozdravte Marie, kteráž
mnoho práce měla s námi. [7] Pozdravte An-
dronika a Junia, příbuzných mých a spoluvězňů
mých, kteříž jsou vzácní u apoštolů a kteříž
přede mnou byli v Kristu Ježíši. [8] Pozdravte
Amplia mně v Pánu milého. [9] Pozdravte Ur-
bana, pomocníka našeho v Kristu, a Stachyna
mého milého. [10] Pozdravte Apella zkušeného v
Kristu. Pozdravte těch, kteříž jsou z domu Aris-
tobulova. [11] Pozdravte Herodiona, příbuzného
mého. Pozdravte těch, kteří jsou z čeledi
Narciškovy věřící v Pána. [12] Pozdravte Tryfény
a Tryfózy, kteréž práci vedou v Pánu. Poz-
dravte Persidy milé, kteráž mnoho pracovala v
Pánu. [13] Pozdravte Rufa, zvláštního v Pánu,

a matky jeho i mé. [14] Pozdravte Asynkrita,
Flegonta, Hermy, Patroba, Merkuria, i jiných
bratří, kteříž jsou s nimi. [15] Pozdravte Filologa
i Julie, Nerea a sestry jeho, i Olympa i všech
svatých, kteříž jsou s nimi. [16] Pozdravte sebe
vespolek v políbení svatém. Pozdravujíť vás
církve Kristovy. [17] Prosímť pak vás, bratří,
abyste šetřili těch, kteříž různice a pohoršení
činí, naodpor učení tomu, kterémuž jste vy se
naučili, a varujte se jich. [18] Nebo takoví Pánu
našemu Ježíši Kristu neslouží, ale svému břichu;
a skrze lahodné řeči a pochlebenství svodí srdce
prostých. [19] Nebo vaše poslušenství všechněch
došlo. A protož se raduji z vás. Než chciť, abyste
byli moudří k dobrému, a prostí k zlému. [20] Bůh
pak pokoje potře satana pod nohy vaše brzo.
Milost Pána našeho Jezukrista budiž s vámi.
Amen. [21] Pozdravují vás Timoteus, pomocník
můj, a Lucius, a Jázon, a #Sozipater, příbuzní
moji. [22] Pozdravuji vás v Pánu já Tercius, kterýž
jsem psal tento list. [23] Pozdravuje vás Gáius,
hospodář můj i vší církve. Pozdravuje vás Eras-
tus, důchodní písař městský, a Kvartus bratr.
[24] Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi.
Amen. [25] Tomu pak, jenž může vás utvrditi podle
evangelium mého a kázání Ježíše Krista, podle
zjevení tajemství od časů věčných skrytého,
[26] Nyní pak zjeveného i skrze Písma prorocká,
podle poručení věčného Boha, ku poslušenství
víry všechněm národům oznámeného, [27] Tomu,
pravím, samému moudrému Bohu sláva skrze
Jezukrista na věky. Amen List tento k Římanům

psán jest z Korintu, a poslán po Fében, služebnici sboru Cenchrenského.

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last Kralická edition of 1613.

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písma Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Oct 2023 from source files dated 1 Sep 2023
d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900